

[Đồng Nhân] Truyện Ngắn Của Cái Minh Và Đồng Bọn

Contents

[Đồng Nhân] Truyện Ngắn Của Cái Minh Và Đồng Bọn	1
1. Chương 1: Về Trung Nguyên -về Giáo Chủ	1
2. Chương 2: Về Ngốc Mạnh – Về Chị Dâu Thứ 8	2
3. Chương 3: Về Cứu Người	3
4. Chương 4: Về Báo Ân (thù) – Về Dương Châu	5
5. Chương 5: Về Tiêu Tiền – Về Tình Thù	6
6. Chương 6: Về Chim To	8
7. Chương 7: Về Uống Rượu	11
8. Chương 8: Về Giặt Quần Áo	13
9. Chương 9: Về Hôn Môi	14
10. Chương 10: Về Thú Cưng	16
11. Chương 11: Về Kế Hoạch Truy Mèo– Về Chủ Nhân- Về Trả Thù	20
12. Chương 12: Về Không Muốn – Về Sách Tàng	22
13. Chương 13: Về Nấu CƠM	26
14. Chương 14: Về Thích	28
15. Chương 15: Về Truy Thê – Về Bao Che Khuyết Điểm	31
16. Chương 16: Về Bàn Chuyện Nhân Sinh	34
17. Chương 17: Về Buông Tay – Về Sau Đó (hết Chính Văn)	37
18. Chương 18: Phiên Ngoại 1 – [về Chọn Vợ]	40
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 – [về Thất Tình]	42
20. Chương 20: Phiên Ngoại 3 – [về Kết Hôn]	44

[Đồng Nhân] Truyện Ngắn Của Cái Minh Và Đồng Bọn

Giới thiệu

Editor : LX Team xinh gáiThể loại: Đàm mỹ, đồng nhân Kiếm Tam (VLTK3), hài bựaCouple chính:Cái Minh (Quách PL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-truyen-ngan-cua-cai-minh-va-dong-bon>

1. Chương 1: Về Trung Nguyên -về Giáo Chủ

Lục Dao rất muốn đến Trung Nguyên, bởi vì các sư huynh sư tỷ đồng môn đi Trung Nguyên về đều thu hoạch rất nhiều thứ. Ví dụ như Đại sư huynh, học được cách pha trà vô cùng thơm ngon, mỗi ngày đều mời mọi người uống trà, sư huynh pha thật ngon đó, đáng tiếc là mỗi ngày chỉ được uống một lần!

Ví dụ như Nhị sư huynh, từ Trung Nguyên mang về thật nhiều lông cừu mềm mượt, nói là ở Trung Nguyên có một thứ gọi là be be xuân dương tự dẹt lông cừu của mình, rất thần kỳ đúng không!

(xuân dương = cừu/ dê ngốc, chế lại từ Thuần Dương =)))

Ví dụ như Tam sư tỷ..... Khụ!

Ví dụ như Tứ sư huynh đem theo một đồng cát, mở sạp bán ở Trung Nguyên thu được khối tiền, Tứ sư huynh còn nói với tiểu thiếu gia nọ, đó chính là “nhiệt sa” chuyên dùng để chế tạo hoàng kim..... Thật ra, nơi nơi ở Tây Vực đều có rất nhiều cát nóng a, xem ra sản vật Trung Nguyên không đến nỗi cần cỗi a!

Ví dụ như Ngũ sư tỷ, trong thư Ngũ sư tỷ gửi về có nói đang bán xiên thịt dê ở Trung Nguyên thì bị thành quản tịch thu dụng cụ nướng “hoa điều”, do đó Thập Nhất sư huynh trả lời thư cho Ngũ sư tỷ, thuận tiện kèm theo một miếng bánh ngọt. Không đến vài ngày Ngũ sư tỷ đã dắt theo một nam nhân mặc giáp đỏ về giáo, nghe nói là Lý cục trưởng đích thân hạ lệnh bắt người ta bồi thường cho Ngũ sư tỷ.....

Tóm lại, Trung Nguyên là một nơi thật tốt!

(Thành quản = quản lý thành, giống như công an khu vực hay bắt mấy thím buôn bán lẻ đường ấy =)) Sao nghi ngờ miếng bánh có chứa cái gì không sạch sẽ quá =)))

Lục Ngụy Lâu là giáo chủ Minh Giáo, là một giáo chủ thật tốt luôn che chở cho đệ tử!

Lục giáo chủ thật hiền hậu (?) luôn thích tìm người bàn chuyện nhân sinh, đại biểu là quân gia Husky của Ngũ sư tỷ. Quân gia Husky của Ngũ sư tỷ vừa mới tới luôn rất hung hăng, gặp ai là bắt người ta như thói quen, mà sau khi quân gia Husky cùng Lục giáo chủ đàm đạo nhân sinh, quân gia Husky liền thay đổi trở thành một người hiền lành điềm đạm, lúc Ngũ sư tỷ bó bột nấu xương mà quân gia Husky cũng không kêu gào một tiếng!

Giáo chủ đại nhân dùng hành động cảm hoá y!

Hơn nữa mỗi lần có đệ tử đi Trung Nguyên giáo chủ đều sẽ dặn dò “Có vấn đề gì (người nào) giải quyết không được thì đóng gói mang về ta cùng hắn bàn chuyện nhân sinh!”

Lục Dao muốn nói, có một giáo chủ hiền hậu lại yêu thương đùm bọc đệ tử như vậy thật sự rất hạnh phúc!

2. Chương 2: Về Ngốc Mạnh – Về Chị Dâu Thứ 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Dao là người chậm chạp, tay chân chậm mà phản ứng cũng chậm, cho nên thời kỳ phản nghịch cũng chậm hơn một chút so với người khác!

Sau vài ngày Lục Dao náo loạn thì Đại sư huynh mới giật mình nhận ra, tiểu sư đệ đã tới thời kỳ phản nghịch rồi!

Đại sư huynh kích động mang bộ mặt muốn dạy dỗ đứa trẻ hư đi tìm tiểu sư đệ, nhưng đứa nhóc trong phòng đã sớm bốc hơi đầu mất, chỉ còn lại một tờ giấy rách như bị chó gặm, dăm đống đống đưa uốn éo nhìn hằm, trên giấy là “Ta đi Trung Nguyên, cần gì thì nhắn lại!”

Đại sư huynh rất có ham muốn xé tờ giấy thành từng mảnh, gãi gãi đầu, lại sờ sờ mũi, suy nghĩ một lát vẫn là để tờ giấy xuống, nhìn nó chằm chằm rồi nở nụ cười!

Chợt nhớ tới tiểu sư đệ đi mất không tung tích, mà tờ giấy thì không biết nên gửi đi đâu, thở dài một tiếng, chán nản cầm lấy tờ giấy, vẫn là nên đi bái kiến giáo chủ đại nhân nhà mình đi!

Lục Dao có nuôi một con mèo tên là Cỗn Cỗn, Cỗn Cỗn có màu lông trắng đen đan xen nhau, hai tai tròn tròn, hai mắt tròn tròn, còn có thân mình cũng tròn vo cực kỳ đáng yêu.

Chắc là em này =))

Cỗn Cỗn là do Bát tẩu (vợ của Bát sư huynh) cho Lục Dao. Bát tẩu là người Trung Nguyên, nghe Bát sư huynh nói Bát tẩu đến từ một môn phái tên là Đường Môn ở Trung Nguyên. Bát tẩu rất lợi hại, có rất nhiều sư huynh đệ đều đánh không lại y!

Bát sư huynh rất yêu Bát tẩu, nhưng ban đầu thì Bát tẩu không thích Bát sư huynh, vì thế Bát sư huynh liền đóng gói Bát tẩu kiêng về giáo, gạo nấu thành cơm!

Tiếp đó Giáo chủ biết được, rất tức giận, phạt đánh Bát sư huynh một trận!

Sau đó nữa, Bát tẩu bỏ đi, Bát sư huynh cũng đi theo luôn, cuối cùng bằng cách kỳ diệu nào đó thì Bát sư huynh mang vết thương đầy người nhưng xuân phong đắc ý tay trong tay cùng Bát tẩu quay về!

Về phần vết thương khắp người, Đại sư huynh khoác tay bảo, đó là do sư huynh muội Đường Môn của Bát tẩu vô cùng giận dữ khi sư đệ (huynh) nhà mình bị bắt cóc, cho nên liên thủ cùng nhau đánh Bát sư huynh một trận! [dù sao vẫn thấy tiện nghi cho Bát sư huynh quá!]

Tóm lại, kết cuộc đẹp chính là Bát sư huynh cùng Bát tẩu sống bên nhau hạnh phúc mãi mãi!



3. Chương 3: Về Cứu Người

Ở hoang mạc, Lục Dao cứu một Cái ca người Trung Nguyên, hẳn ngay cả quần áo cũng không mặc chỉnh tề mà dám dùng cảm xông vào sa mạc, trong giây phút thập tử nhất sinh Lục Dao phát hiện cái bình hẳn cầm bên trong không phải đựng nước mà là rượu, Lục Dao muốn bái phục hẳn luôn. Đây gọi là tự tìm chết mà Thập Nhất sư huynh hay nói đi?!

Cực khổ vất vả vác người ta tới Trung Nguyên, không ngờ rằng người nợ sống chết lại không chịu đi, nhìn thấy hai mắt hẳn toả sáng Lục Dao nhớ tới lời Thất sư tỷ đã từng nói, ở Trung Nguyên có rất nhiều người biến thái, bằng một cách kỳ diệu nào đó sẽ bị ăn không còn một mảnh vụn, nhất là rất thích ăn nam nhân.....

Lục Dao nghĩ thật ra thì ăn nam nhân hay nữ nhân hẳn là đều như nhau đi! Không không không, không thể ăn thịt người. Vừa tưởng tượng mấy thứ kỳ quái vừa quay đầu nhìn nam nhân đằng sau, ừm, thật khả nghi a thật khả nghi!

Xe ngựa chậm rãi chạy tới Dương Châu, còn chưa kịp dừng hẳn thì Lục Dao đã ném tiền vèo vèo qua cho người đánh xe, sau đó chạy hoà vào đám đông. Khoé mắt nhìn thấy người Trung Nguyên nợ đang sừng sốt, Lục Dao đắc ý, khinh công của ta là do đích thân Giáo chủ đại nhân truyền dạy, chấp người chạy chân trần trước hai dặm cũng không đuổi kịp ta, ha ha ha~

Quách Phương đang nằm thẳng cẳng khô queo khô quắt giữa sa mạc mênh mông âm thầm hối hận, sơ suất quá, bản đồ Minh Giáo quả nhiên khó nắm bắt, nghe nói ánh trăng rực rỡ lắm, nhưng chỉ làm hẳn cảm nhận được ác ý thật sâu mà thôi!

Quách Phương mơ mơ màng màng nằm lăn quay, bỗng nghe thấy bên tai có tiếng nói mơ hồ.

Ủm, thi thể này còn mới, không biết Cồn Cồn có chịu ăn không, tuy rằng Bát tẩu nói Cồn Cồn chỉ ăn chay nhưng nhóc kia cũng thích ăn cá nhỏ lắm.....

Y vừa nói vừa sờ sờ thi thể, ế, người Trung Nguyên này nghèo vậy, trên người chỉ có mấy đồng tiền.....

Quách Phương trong lòng khóc một dòng sông, người Tây Vực quả nhiên khó lường. Vì sợ cái mạng này sắp bị bào đing cho mèo ăn, Quách Phương cố gắng mấp máy môi đưa vài từ ra cổ họng: Cứu, cứu mạng.....

Sau đó thất lưng bên trái nghe cái hự, cả người bắn ra thật xa theo tốc độ ánh sáng, lăn lăn thêm vài vòng, trước khi chính thức bất tỉnh thì nghe thấy người kia gào thét hoảng sợ: Vãi nời, xác chết sống lại!

Quách Phương tỉnh lại không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc là mình ăn ở như thế nào mà lại gặp một vị ân (sát) nhân cứu mạng như vậy! Sau lưng vang lên tiếng sột soạt cọ xát của cát mịn đánh gãy tiếng than của hắn, Quách Phương không muốn tưởng tượng ra sau lưng mình đã bị cọ xát thành cái dạng gì, nhìn hai chân mình bị băng bó như cái bánh chưng, nhìn nhìn rồi lại nâng cái bánh chưng, à không, nâng hai chân mình khỏi thanh niên áo trắng trùm nón kia, Quách Phương hít sâu một hơi: Thiếu hiệp, làm ơn dừng lại chút được không!!!

Sau khi cả hai báo tên họ với nhau, Quách Phương nghe nói chỉ cần bay qua vài cái cồn cát thì tới quán trọ Long Môn liền mừng ra mặt, ờm, ân nhân vất vả rồi, đường đến đó hẳn có thể tự đi được rồi, không dám lại làm phiền ân nhân ~

Vì thế dưới ánh mắt nghi ngờ của ân nhân Lục Dao mà nhảy..... Chưa kịp đứng vững đã ngao một tiếng ngã xuống: Thiếu hiệp, ta, thất lưng của ta QAA

Lục Dao thở dài: Không có gì, nhưng đã xoay lại rồi! Có thể sau này đều phải nắn bóp lại, không thể chậm trễ!

Không phải, thiếu hiệp, ta là nói thất lưng của ta tại sao lại bị như này? Mẹ nó tiểu hồn đản, dám làm không dám nhận a!

(Hồn đản = khôn nạn, vô lại. Thấy đề nguyên tiểu hồn đản nó dễ thương =)))

Lục Dao liếc hắn một cái, bình tĩnh đáp: Nói nhảm. Dứt lời lại bắt đầu nắm lấy hai chân Quách Phương!

Quách Phương bị đau thất lưng, vội kêu to: Thiếu hiệp, thiếu hiệp chậm đã, thật sự là không thể làm nữa, miêng da sau lưng muốn rớt ra rồi!

Lục Dao nhíu mày đem Quách Phương lật ngược qua, nói thầm: Người Trung Nguyên các ngươi thật yếu ớt, phiền quá.

Lặng lẽ phun ra cát vàng trong miệng, người nào đó cắn răng: Cái! Đệt! Mịa! Mài!!!

Quán trọ ở Hoang mạc Long Môn

4. Chương 4: Về Báo Ân (thù) – Về Dương Châu

Nhìn thấy sư muội nhà mình đến đưa thuốc đưa vàng còn tặng hẳn một ánh mắt xem thường, Quách Phương kích động muốn khóc, không dễ dàng a, bản thân mình thế mà không chết trong tay ân (sát) nhân cứu mạng, rất đáng ăn mừng đúng không!

Sau hai ngày dưỡng thương tốt đẹp, Quách Phương bắt đầu kế hoạch báo ân (thù) đại kế! Đúng là theo ân nhân vài ngày thì Quách Phương hoàn toàn hiểu được, thì ra ân nhân không phải nhằm vào mình “giúp đỡ”, mà là thấy người gặp nạn liền đi tới “giúp đỡ”!

Nhưng khổ nổi nhiệt tình + ngu ngốc = phá hoại chứ không giúp được gì cho lắm.....

Thấy ân nhân nhiệt tình giúp đỡ mà còn bị mắng, trong lòng Quách Phương dần hình thành tư tưởng, từ “Thù này không báo không phải tiểu nhân” bay vọt thành “Tên ngốc này bản thân mình lo chưa xong còn quản người khác”

Nhưng cũng vì tính tình Lục Dao không để ý gì cho lắm nên thành công hốt được người đầu tiên quan tâm y kể từ khi đến Trung Nguyên.

Thật sự là đáng mừng!

“Mau mau mau, Lý tướng quân cùng Diệp tiểu thư bắt đầu rồi!”

“Đây đã là lần thứ bao nhiêu?”

“Haizzz, người nói xem lần này Lý tướng quân có thể cướp được mỹ nhân về không?”

“Ta cảm thấy khó có thể lắm, người thử nghĩ bao nhiêu lần muốn bắt tiểu thiếu gia mà đã thấy tỷ tỷ của y đứng ở đó sẵn rồi”

“Nhưng nghe đồn hôm nay Diệp tiểu thư nói chỉ cần đánh bại được cô ấy, Lý tướng quân có thể ôm tiểu thiếu gia về nhà!”

“Phải không đó, tiểu thiếu gia đồng ý không?”

“Không biết a, chúng ta mau đi xem đi!”

“Được, đi thôi”

Lục Dao nhìn mấy người kia chạy đi, khó hiểu: “Bọn họ đi đâu vậy?”

Quách Phương sờ sờ cằm: “Ồ, nói chung là đi xem chó dữ cướp cô dâu!”

“Chó dữ cướp cô dâu? Chó dữ là ám chỉ Lý tướng quân kia sao? Vì sao muốn cướp?”

Quách Phương miệng ngậm cọng cỏ lăm lăm đáp: “Lý Nhị Cầu từ lâu đã muốn rước Diệp Tiểu Tiệp về nhà, nhưng mà Diệp Tiểu Ngư thì không muốn buông đệ đệ, Diệp Tiểu Tiệp cũng không đồng ý.....”

“Không đồng ý?”

“Ừm, thật ra Diệp Tiểu Tiệp ngạo kiều mà thôi, nói không chịu cũng là tính thú của vợ chồng son
Ế? Người đâu rồi???”

Lục Dao – phạm tội hành hiệp trượng nghĩa cướp người hỏi: “Này, tiểu thiếu gia chúng ta đi đâu nha?”

Nhu nhược (chủ mưu) người bị cướp – Diệp Tiểu Kiếm chớp chớp mắt đáp: “Đi, Tây Vực tiểu ca, ta dắt người đi ăn ha!”

Đồng phạm cướp người – Quách Phương: “.....” Lý Nhị Cầu sẽ không phát điên đi?!

5. Chương 5: Về Tiêu Tiền – Về Tình Thú

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“A Meo A Meo, ném thử cái này, bột sen Tây Hồ đó, ăn ngon lắm!”

“Ừ”

“A Meo A Meo, đây là hoa quế cao ngọt mà không ngấy, người ném thử đi!”

“Ừ”

“A Meo A Meo, người xem, đây là kẹo hồ lô, ta thích ăn nhất là kẹo hồ lô, cho nè ~”

“Ừ”

“A Meo A Meo, đây cột tóc này thật đẹp đúng không? Mua về nhất định tiểu sư muội rất thích!”

“Ừ”

“A Meo A Meo, cái nón hổ con này thật đáng yêu, chúng ta mỗi người đội một cái được không!”
nón hổ trong game =))))))))) hình cắt từ Giang Hồ Luận Tien 3 =)))))))))

“..... Ừ”

“A Meo A Meo, A Meo ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi!”

“..... Ừ”

“Bla bla, A Meo người xem, ta cầm cây thương này nhìn có ngẫu không?” Diệp Tiểu Tien cầm trong tay thương bạc treu đùa!

Lục Dao đầu đội nón hổ, tay ôm một đồng hồ ăn vặt gật đầu: “Ừ, rất ngẫu!”

Diệp Tiểu Tien hưng phấn: “Ông chủ, ta muốn cây thương này!”

Lục Dao: “.....”

Diệp Tiểu Tien: “.....”

Lục Dao: “.....?”

Diệp Tiểu Tien: “..... QAQ A Meo, ta, ta không có tiền, làm sao bây giờ, chỉ có vài đồng lẻ, không thể mua quà cho Uy Vũ oa oa oa, A Meo, làm sao bây giờ a, không có quà cho Uy Vũ.....”

Lục Dao thở dài, tìm kiếm khắp người mình còn bao nhiêu đồng lẻ đưa hết cho Diệp Tiểu Kiếm: “Đủ không?”

“Oa.....” Diệp Tiểu Tien ôm cây thương, hai mắt ngập nước cực kỳ cảm động: “A Meo, người thật tốt!”

“Ừ”

“A Meo.....”

“Ừ?”

“Ta đói ”

“.....-_-||”

Từ đó, bọn họ bắt đầu cuộc sống ăn xin hạnh phúc!

[Quách Phương mau tới làm sư phụ]

Lục Dao và Diệp Tiểu Kiếm vừa trấn lột được hai bộ quần áo Cái Bang, chưa kịp ngồi xổm ăn xin thì đã bị một tên mặc giáp đồ cưỡi ngựa trắng (giả) cao suất phú hất té xuống đất, được rồi, chỉ có Lục Dao bị hất té!

Lục A Meo nổi giận, méo một tiếng xông lên đối đầu với tên Husky kia. Diệp Tiểu Kiếm hoảng hồn, đứng một bên ngăn lại “Đừng đánh, đừng đánh, mẹ nó, họ Lý kia đừng tay cho ta!!!”

Tốt lắm, một câu này tựa như thùng xăng đổ vào lửa, Husky quân gia trực tiếp hoá cuồng, cầm thương soạt soạt muốn đâm Lục Dao. Đang lúc hai người đang đánh nhau (?) thì một vò rượu từ đâu bay tới thành công ngăn lại chó điên! [Đing, ngài đã bị vò rượu bay tàn nhẫn sát hại!]

Nhìn Diệp Tiểu Tien luống cuống chạy quanh giường bệnh, Lục Dao hỏi Quách Phương: “Không phải người nói Tiểu Tien không chịu gả cho tên quân gia kia sao? Xem ra Tiểu Tien rất thích hắn a!”

Quách Phương nhún vai bĩu môi: “Tình thú mà thôi!”

Sau đó một cây trọc kiếm vèo một cái ghim thẳng vào tường cách mặt hần một khoảng nhỏ, Lục Dao nhìn Diệp Tiểu Kiếm mặt đỏ tai hồng, lắc lắc đầu: “Tình thú.....Hử? Người Trung Nguyên các ngươi thật kỳ quái!”



6. Chương 6: Về Chim To

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay Lục Dao cùng chồng chồng Đường Tổng, Khúc Nhiều Lương nói chuyện phiếm, tám tới khinh công thì Khúc Nhiều Lương đắc ý nói: “Nói tới khinh công, khinh công của ta là đẹp nhất, miễn cái! Bản thân hoá bướm bay~~”

Đường Tổng im lặng lấy điều ra: “Chim của ngươi không to bằng ta!”

..... Lục Dao đen mặt, một bên là côn trùng một bên là chim chóc, hai cái chẳng liên quan gì mà cũng so sánh được???

Khúc Nhiều Lương tức giận lật bàn (‘) (“Ừ đó, to bằng cái chân ngươi, cầm thú!!!”

Đường Tổng khó hiểu: “Chính xác thì to hơn con bướm của ngươi a!”

Sau đó được nghe kể, Hoa Kiều cười to, vỗ vỗ bả vai đỉnh giáp của Lý Uy Vũ: “Thân là một tiểu công tử tư cách tại sao lại không có chim to khiến tiểu thụ thỏa mãn, ngươi nói đúng không Lý tướng quân?”

Lý Uy Vũ nhếch môi, phản kích: “Lý mỗ cảm thấy, trường thương của tại hạ tốt hơn nhiều so với chim to hai giây một lần của các hạ, ha ha!”

Bùm, mặt Hoa Kiều biến đen, kéo Vu Thuần về nhà: “Thân ái, ngươi phải tin tưởng thực lực của ta a, gì? Không tin? Chúng ta về nhà thân ái ngươi có thể tự mình nghiệm chứng ha.....”

Be be trả lời hần một câu vô tình: “Cút!”

Lúc này Lục Dao mới nghe ra điều gì đó không đúng, mà nghĩ mãi cũng không biết không đúng ở chỗ nào. Vì thế y chạy tới hỏi Quách Phương: “Quách Phương, ngươi có chim to không?”

Quách Phương đang ngửa đầu uống rượu, nghe xong câu này trượt tay một cái làm rượu đổ lên mặt: “Ngươi, ngươi hỏi cái này làm gì?”

Lục Dao kể lại với hần, Quách Phương nghe xong liền cười xấu xa: “Chim to ấy à, ta đương nhiên là có, người cũng có mà không phải sao.....” Hần ngấm nghĩa hạ thân Lục Dao một chút, cười nói: “Ông đây không chỉ có chim mà còn có gậy!”

Tuy rằng không hiểu lắm nhưng nhìn thấy vẻ mặt cười đê tiện của Quách Phương, Lục Dao cau mày: “Có gậy thì hay sao, ta còn biết tước vũ khí!!!”

Đù.....Quách Phương nghiêng răng, hừ, tiểu hồn dẫn, thật hung dữ!Ok chim 2 giây =))))))))))))))))))))))))))

Chú thích chap này một chút cho mấy bạn không chơi game, Minh Giáo có skill tước vũ khí của kẻ địch, làm trì hoãn việc dùng vũ khí của đối phương mấy giây. Các skill của Cái Bang đa số là đánh nội lực chưởng ra con rồng, chỉ có vài skill là dùng vũ khí (gậy) nên Minh Giáo PK Cái Bang thường không dùng skill tước vũ khí được, tước cũng như không =))))))

Khinh công Ngũ Độc lúc bay lên sẽ có mấy con bươm bu quanh rất đẹp, còn khinh công Đường Môn lúc bám đầu cách lần thứ 2 sẽ bung ra cái điều.

Hôm nay Lục Dao cùng chồng chồng Đường Tổng, Khúc Nhiều Lương nói chuyện phiếm, tám tới khinh công thì Khúc Nhiều Lương đặc ý nói: “Nói tới khinh công, khinh công của ta là đẹp nhất, miễn cái! Bản thân hoá bướm bay~~”

Đường Tổng im lặng lấy điều ra: “Chim của người không to bằng ta!”

..... Lục Dao đen mặt, một bên là côn trùng một bên là chim chóc, hai cái chẳng liên quan gì mà cũng so sánh được???

Khúc Nhiều Lương tức giận lật bàn (‘) (“Ừ đó, to bằng cái chân người, cầm thú!!!”

Đường Tổng khó hiểu: “Chính xác thì to hơn con bướm của người a!”

Sau đó được nghe kể, Hoa Kiều cười to, vỗ vỗ bả vai đánh giáp của Lý Uy Vũ: “Thân là một tiểu công tử tư cách tại sao lại không có chim to khiến tiểu thụ thỏa mãn, người nói đúng không Lý tướng quân?”

Lý Uy Vũ nhếch môi, phản kích: “Lý mỗ cảm thấy, trường thương của tại hạ tốt hơn nhiều so với chim to hai giây một lần của các hạ, ha ha!”

Bùm, mặt Hoa Kiều biến đen, kéo Vu Thuần về nhà: “Thân ái, người phải tin tưởng thực lực của ta a, gì? Không tin? Chúng ta về nhà thân ái người có thể tự mình nghiệm chứng ha.....”

Be be trả lời hần một câu vô tình: “Cút!”

Lúc này Lục Dao mới nghe ra điều gì đó không đúng, mà nghĩ mãi cũng không biết không đúng ở chỗ nào. Vì thế y chạy tới hỏi Quách Phương: “Quách Phương, người có chim to không?”

Quách Phương đang ngửa đầu uống rượu, nghe xong câu này trượt tay một cái làm rượu đổ lên mặt: “Người, người hỏi cái này làm gì?”

Lục Dao kể lại với hần, Quách Phương nghe xong liền cười xấu xa: “Chim to ấy à, ta đương nhiên là có, người cũng có mà không phải sao.....” Hần ngấm nghĩa hạ thân Lục Dao một chút, cười nói: “Ông đây không chỉ có chim mà còn có gậy!”

Tuy rằng không hiểu lắm nhưng nhìn thấy vẻ mặt cười đê tiện của Quách Phương, Lục Dao cau mày: “Có gậy thì hay sao, ta còn biết tước vũ khí!!!”

Đù.....Quách Phương nghiêng răng, hừ, tiểu hồn dẫn, thật hung dữ!Ok chim 2 giây =))))))))))))))))))))))))))

Chú thích chap này một chút cho mấy bạn không chơi game, Minh Giáo có skill tước vũ khí của kẻ địch, làm trì hoãn việc dùng vũ khí của đối phương mấy giây. Các skill của Cái Bang đa số là đánh nội lực chưởng ra

con rồng, chỉ có vài skill là dùng vũ khí (gậy) nên Minh Giáo PK Cái Bang thường không dùng skill tước vũ khí được, tước cũng như không =))))))

Kinh công Ngũ Độc lúc bay lên sẽ có mấy con bóm bu quanh rất đẹp, còn kinh công Đường Môn lúc bắt đầu cách lần thứ 2 sẽ bung ra cái điều.

Còn về chim chóc thì kinh công của Vạn Bông lúc bay lên sẽ vẽ ra con chim bằng mực đen như hình dưới, chim hiện ra rồi biến mất rất nhanh nên cha Lý Nhị Cầu mới troll lại ông Hoa Kiêu là chim 2 giây =))

Ngoài ra còn có kinh công Minh Giáo cũng sẽ xuất hiện một con chym để gấp nhân vật hất lên cao.





7. Chương 7: Về Uống Rượu

Chuyện là hôm nay Quách Phương mời Lục Dao và đồng bọn đến Quân Sơn làm khách, cả đám ôm vò rượu uống cực kỳ sung sướng!

Có vẻ như Diệp Tiểu Tiệp đã uống say, cả người mềm nhũn dính vào Lý Uy Vũ như miếng keo dán!

Mà Hoa Kiêu với Vu Thuần thì như trái ngược nhau, Hoa Kiêu ôm vò rượu cười dâm dăng, móng heo sờ sờ soạng soạng Vu Thuần, ờ, sờ từ trên xuống dưới, bị túm lấy thì cũng như vô số lần trước, bĩu môi bày ra vẻ mặt muốn hôn hôn~

Đường Tổng và Khúc Nhiều Lương thì đang trực tiếp diễn một màn trẻ em không nên nhìn. Đường Tổng đề lên Khúc Nhiều Lương, cởi xuống quần áo còn sót trên người y, Quách Phương dụ Lục Dao quay qua chỗ khác “Đừng nhìn!”

“Sao vậy???”

“Ồ.....” Nhìn thấy Khúc Nhiều Lương liếm môi cười mỉ hoặc, Quách Phương run lên “Không, không có gì. À đúng rồi, chúng ta đi chỗ khác uống rượu tiếp!” Dứt lời, ngay lập tức túm lấy Lục Dao cùng mấy vò rượu bỏ chạy, ừm, lần sau không bao giờ... cùng bọn hỗn đản kia uống rượu nữa!

Nhìn thanh niên có đôi mắt mèo khác màu ngồi uống rượu bên dưới ánh trăng, Quách Phương bỗng nhớ tới lúc ở đại mạc chịu khổ, vì thế trong lòng liền có ý xấu “Chắc chắn là FA cả đời -_-||” rồi ngửa đầu uống ừng ực.

Cười xấu xa dụ dỗ Lục Dao tiếp tục uống rượu.

Một vò, Lục Dao không nói gì!

Hai Vò, Lục Dao không cười một cái!

Ba vò, Lục Dao vẫn không có biểu cảm gì!

Quách Phương bắt đầu bất an, ớ, có phải say rồi không? “Lục Dao?”

“.....”

“Ân nhân??”

“.....”

“A Meo???”

Khẽ chọc chọc.

Sau đó “Rầm” một tiếng, Lục Dao ôm cả vò rượu cùng nhau té xuống. Quách Phương hoảng sợ, vội xoay người nhảy xuống “A Meo người không sao chứ?”

“.....”

Nhìn thấy trên trán Lục Dao nổi u lên một cục nhưng vẫn ngủ khò không tỉnh, Quách Phương chột dạ, ớ, hẳn thật sự không phải cố ý đâu, trên mặt đất có cục đá cũng không phải lỗi hẳn a, cho nên “Khụ khụ, thì ra là uống say”

.Ngửa đầu uống hết ngụm rượu cuối cùng, Quách Phương lau lau miệng quay sang nhìn Lục Dao đang ngủ say dưới tàng cây, hẳn thầm nghĩ có nên đi luôn mặc kệ y ngủ nguyên đêm ở đây không nhờ! Một trận gió lạnh thổi qua đánh thức lương tâm không được tốt đẹp mấy của Quách Phương, hẳn gãi gãi đầu sau đó chấp nhận số phận vác người nào đó đang ngủ trở về.

Lúc vào tới sân trong thì Quách Phương lại bắt đầu bối rối, vấn đề quan trọng bây giờ là để tiểu hồn dẫn nằm ở đâu, khỏi phải nghĩ là có hai gian phòng trống nhưng không biết làm như nào sáu tên hồn dẫn kia đã chia ra! Hay là...phòng bếp? Nhà kho? Nhà xí??

Được rồi, xem ra không có chỗ ngủ rồi! Vì thế Quách Phương hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang khiêng

Lục Dao về phòng của mình!

Nhìn ổ chuột của mình rồi lại nhìn nhìn mặt đất lạnh toát, thở dài, đem người ta thả vào bên trong ổ chuột.....

Quách Phương ngủ một mình một giường đã hơn hai mươi năm, bây giờ lại nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng sau lưng, cuối cùng không-ngủ-được!

Oán niệm mất ngủ vô cùng mạnh mẽ, Quách Phương thầm nghĩ có nên đem tên này đá văng khỏi ổ chuột của mình hay không, xoay qua nhìn người đang ngủ say như chết, ta tròng, ta tròng, ta tròng tròng tròng.....Ế? Tiểu tử này lông mi rất dài a, là đàn ông con trai lớn lên cần gì lông mi dài như vậy chứ, giống con gái chút chút! Hừm, mũi cao thẳng, lúc này sao không ném y ngã đập mặt luôn ha ha ha! Đưa tay sờ sờ đầu vẫn còn đội nón trắng của y, lại phát hiện làn da của tiểu tử này cũng đẹp lắm, rất đáng ghét được không!

Quách Phương sờ sờ mặt lại vuốt vuốt lông mi người ta, nghịch đến quên trời đất. Lục Dao đang ngủ say hơi nhú nhú mi, đưa đầu qua cọ cọ chần mềm, sau đó nhích tới gần cái gọi là “lò sưởi” trong ổ chuột.....

Cảm nhận được hơi thở của người nào đó thổi lên ngực mình, Quách Phương đơ ra, sao thấy mặt lại nóng nóng? Sao thấy tim lại đập nhanh hơn?? Sao lại cảm thấy có chút vui vẻ là sao a a a (‘)

“Ừm, bình tĩnh, ta phải bình tĩnh một chút!!!”

8. Chương 8: Về Giặt Quần Áo

Tác giả:

Muốn meo meo vài câu trước khi viết.

Đó giờ xem phim truyền hình hoặc tiểu thuyết, nhất là thể loại cổ trang, cứ thắc mắc mãi tại sao bọn họ đánh nhau tới học máu nhưng mỗi lần lên sân khấu thì quần áo vẫn rất sạch sẽ? Rõ ràng là chưa từng thấy bọn họ giặt quần áo a! Hơn nữa vết máu rất khó giặt đó, bọn họ không giặt quần áo nhưng vết máu luôn biến mất? Cái này không khoa học.....

Xin hỏi bình thường thì ở nhà các vị ai là người giặt quần áo?

Lý Uy Vũ: Tự ta giặt!

Diệp Tiểu Tiệp: Bỏn thiếu gia mà giặt quần áo sao? Buồn cười!

Hoa Kiêu: Ta cũng muốn tự tay giặt, nhưng mà các sư muội rất đáng yêu, cho nên chưa bao giờ để ta tự giặt!

Vu Thuần: Tiểu sư đệ giặt cho!

Hoa Kiêu: = = Thân ái, người cũng chưa từng nói ta biết, vậy chẳng lẽ mọi thứ của tiểu Thuần Thuần nhà ta đã bị người ta thấy hết sao.....

Đường Tổng: Quần áo của ta đều do người nào đó đem đi giặt, nhưng luôn bị mất!

Khúc Nhiễm Lương: Tự.Giặt! Nhưng sư muội không cho ta đụng vào! [giống như người không cho Đường Tổng tự giặt sao →_→]

Quách Phương: Đường nhiên là ta tự giặt sạch, chẳng những giặt đồ của ta mà còn giặt luôn cho sư phụ!

Lục Dao: Các sư huynh không cho ta giặt [lưu xù] lỡ tay làm rách cũng không phải ta cố ý mà!

Vậy nếu ở bên ngoài thì sao?

Lý Uy Vũ: Tự giặt, nếu ở chiến trường thì không cần!

Diệp Tiểu Tiệp: Dính vết bẩn thì đổi ngay bộ khác, không thì lấy tiền mua luôn!

Hoa Kiêu: Quần áo của ta cần giặt sạch, sau đó ủi phẳng, rồi ướp thêm huân hương, cho nên thường thì sẽ không xuất Cốc! [mới là lạ]

Vu Thuần: Mang theo tiểu sư đệ, tiểu sư đệ sẽ giặt cho ta!

Hoa Kiêu: = = Thân ái, thật ra ta có thể giặt cho người mà!

Đường Tổng: Ta sẽ mang thêm vài bộ!

Khúc Nhiễm Lương: Tự giặt, nếu Đường Tổng cũng đưa ta giặt thì tốt rồi!

Lục Dao: Quách Phương đưa cho ta giặt!

Quách Phương: (‘) người nghĩ rằng ta sẽ đưa người sao, tiểu tử này giặt xong là quần áo biến thành giẻ lau! Ánh mắt đỏ của các người là ý gì, đồ mờ, người mới là nhân thể, cả nhà các người đều là nhân thể!

Nếu người kia đưa quần áo cho người giặt?

Lý Uy Vũ: Không thành vấn đề!

Diệp Tiểu Tiệp: Ta.....cũng không thành vấn đề!

Hoa Kiêu: Ủ uôi, sẽ có mấy thứ như là lông dê béo đó!

Vu Thuần: Ta sẽ không giặt!

Đường Tổng: Có thể thử một lần!

Khúc Nhiễm Lương: Có thể sờ từng sợi vải quần áo của thân ái ta mặc, tựa như ta đang vuốt ve thân thể của thân ái, thật tốt a!

Quách Phương: Ta vẫn đều giúp y giặt -_-||

Lục Dao: Ta rất vui đó!

Quách Phương: Ta không vui -_-||

9. Chương 9: Về Hôn Môi

Trông thấy cách đó không xa Lý Uy Vũ ôm hôn Diệp Tiểu Kiếm, trên mặt Lục Dao nóng nóng đồng thời lại thấy tò mò, không biết hai người môi dán môi là cảm giác gì nhỉ? Cũng giống như Khúc Nhiễm Lương thường xuyên quần quít lấy Đường Tổng hôn nhau sao, hẳn là rất thoải mái đi?!

Ngồi trên nóc nhà ôm bầu rượu, nhìn trời ngắm vầng trăng cong cong, Lục Dao có hơi nhớ nhà, đã lâu rồi không gặp Giáo chủ, các sư huynh không biết ra sao rồi, các tiểu sư muội có còn giúp thánh nữ Yên Nhi chăm sóc mèo hay không, còn có các sư tỷ.....

Ừm, đã lâu không gặp Tam sư tỷ, không biết tỷ ấy thế nào rồi, không biết tỷ ấy.....có nhớ ta không!

Nhìn xa xa thấy hai người đang nóng bỏng quần vào nhau, Lục Dao ngơ ngác thầm nghĩ, nếu đối tượng hôn môi là Tam sư tỷ.....

“A Meo, đang nghĩ gì thế?”

“Hôn nhau!”

“Sặc.....Khụ khụ khụ, cái, cái gì?”

“A, cái gì? Ể, Quách Phương người tới từ lúc nào?”

Quách Phương vô lực nhìn y với ánh mắt khinh thường: “Tới từ lâu rồi, vừa nãy người nghĩ gì thế? Trí tưởng tượng bay xa vậy? Hôn nhau á?”

“Ừm” Lục Dao đỏ mặt cúi đầu, dù sao hai mươi tuổi rồi mà còn chưa có kinh nghiệm hôn môi thì cũng chẳng phải điều gì đáng khoe khoang, “Không, không phải, ta, ta chỉ là suy nghĩ vẩn vơ thôi!”

Quách Phương nhíu nhíu mi, hiểu rõ. Bày ra vẻ anh trai tốt nắm vai Lục Dao: “Tiểu tử người rất cuộc trường thành rồi, sao nào? Muốn yêu đương?”

Lục Dao lườm hắt một cái: “Không có!”

Nghe thấy đáp án vừa lòng, Quách Phương vui vẻ cười xấu xa: “Ta nói Lục A Meo, người đã hai mươi mà còn chưa nếm được mùi vị hôn môi đi?”

Lục Dao đen mặt: “Ảnh hưởng người đánh rắm sao? Ta chưa nếm qua, chẳng lẽ người nếm qua rồi???”

Từ lâu đã nghe sự tở của Quách Phương kể, Quách Phương kia chỉ có một đoạn tình sử đau trướng duy nhất thôi!

Quả nhiên, Quách Phương không nói, bắt đầu uống rượu.....

Lục Dao thành công đã kích Quách Phương, sau đó tiếp tục tưởng tượng Tam sư tỷ đồng ý ở bên cạnh y.....

Ánh trăng chậm rãi lên cao, Lục Dao đẩy tửu quỹ bên cạnh: “Ê, đi về ngủ thôi!”

“..... Không muốn!”

“Làm sao vậy?”

“Ta cũng chưa hôn ai!”

“..... -_-|| Người say rồi!”

“Ta muốn hôn môi!!!”

“Cút, về mà hôn chán của người. Quên đi, lão tử mặc kệ người ưm..... Đờ mờ, họ.....a.....họ Quách kia.....Buông.....buông ta ra ưm.....”

Lục Dao bị hôn mềm nhũn cả người, cuối cùng trước khi bị nghẹn chết thì đá văng Quách Phương: “Mẹ nó, người uống say rồi, hôn.....” Thấy nam nhân đối diện một chút men say cũng không có, Lục Dao hết nói được nữa!

Ánh mắt như có ẩn tình nhìn chằm chằm, không lâu sau Quách Phương mở miệng: “Có cảm giác gì?”

Lục Dao sững sốt: “A? Ừm, đầy mùi rượu!”

“Ừ!”

“Nữ nhi hồng!”

“Ừ!”

“Khụ, thật ra ta ư.....Đờ ưm.....mờ.....”

Buông ra bé mèo đang xù lông trong lòng, Quách Phương lại hỏi: “Có cảm giác gì?”

“..... Một chữ”

“Sướng?”

“Cút!!!!”

10. Chương 10: Về Thú Cưng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Uy Vũ chải chuốt từng sợi lông cho ngựa yêu với vẻ mặt thâm tình: “Lý Phi Sa là thú cưng mà cũng không phải thú cưng, nó là đồng đội của ta, cùng ta vào sinh ra tử, cùng ta giết giặc trên chiến trường, nó như vậy sao có thể chỉ là thú cưng!”

Bọn Lục Dao nhìn qua Diệp Tiểu Kiếm với ánh mắt đồng cảm, tình địch lớn đấy!

Diệp Tiểu Kiếm đùa giỡn bé Gà Tiểu Manh trong lòng, vui vẻ nói: “Xem này, con ta đáng yêu không?!”

Được rồi, ánh mắt đồng cảm là nên dành cho Lý Nhị Cầu →_→

Hoa Kiều hất mái tóc đen dài thẳng, tựa như không nhiễm chút bụi trần mà bày ra với bọn họ: “Sản phẩm của Vạn Hoa Cốc, tiểu quân gia vạn năng A Cam số bảy! A Cam số bảy, cho người biết cái gì gọi là cuộc sống tình tế! A Cam số bảy, sự lựa chọn hoàn hảo! Chăm ngôn của A Cam số bảy: Việc nhỏ như vậy mà làm không tốt, làm sao dám xưng tiểu quân gia vạn năng! Chỉ có 998k vàng sẽ được ôm A Cam vạn năng về nhà, chỉ cần ngaoooo.....”

Vu Thuần mặt không chút biểu cảm rút chân lại, nhẹ nhàng vuốt ve hạc trắng bên người, vung phát trần, tiên phong đạo cốt khiến người ta nghi ngờ người này muốn bay lên trời luôn!

Thứ tròn vo đáng yêu đang nằm trong lòng chủ nhân mặt than Đường Tổng gặm cây trúc, khung cảnh đáng yêu đến lạ chọc trúng điểm mấu chốt của mọi người!

Khúc Nhiễm Lương nở nụ cười xinh đẹp, hôn lên con bò cạp đỏ thắm nằm trên ngón tay, nói: “Xuất hiện đi, bọn nhỏ được định mệnh lựa chọn của ta.....”

Sau đó trước mắt xuất hiện một đồng tiểu quái đông nghịt, Lục Dao chớp chớp mắt, thật dữ dội nha!

Tiếp đó, một tiếng huýt sáo vang lên, từ đâu bay tới một đám chim chóc, Quách Phương cười cưng chiều giới thiệu: “Đang đậu trên râu giã của Nhị Cầu là Tử Linh, còn đứa đang múa vuốt trên đầu Gà Tiểu Manh chính là Phi Hồng, đứa ngốc đang làm tổ trên người con ếch kia gọi là Thê Dạ, đang kéo quần áo A Độc là Xích Tiễn, ừm, đậu trên vai ta chính là Bạch Phượng, còn có đứa nhóc trong lòng A Meo là vừa mới ấp ra, đáng yêu không?”

“.....”

“Đáng yêu cái đầu người, đỡ mớ, các anh em lên, đánh gãy răng hần!!!”

Nhìn thấy cả bọn đang cười đùa vui vẻ, Lục Dao ôm Cỗn Cỗn khó hiểu: “Tại sao Quách Phương lại nuôi nhiều chim như vậy làm gì?”

Mặt than Đường Tổng cầm cây trúc giỡn với Cỗn Cỗn không nói lời nào.

Vu Thuần sờ sờ cầm đưa ra một đáp án hết hồn: “Chắc là dự trữ lương thực!”

=====

Hần là dự trữ lương thực =))))))))))))))))))))))

Dưới đây là Lý Phi Sa, hạc, gà, gấu trúc của Đường gia, A Cam vạn năng, cặp rắn gei của Độc Độc =))

Lý Phi Sa

Hạc trắng

Gà con Tiểu Manh

Gấu trúc của Pháo ca

Thú cưng A Cam của Hoa ca

Cặp rắn gei của Độc Độc

Còn chym của Cái Bang có 5 loại tất cả, nhưng thường thì thấy 4 con nhiều hơn, ít người ấp ra được con trắng lắm.

Từ trái qua từ trên xuống: Phi Hồng, Thê Dạ, Tử Linh, Xích Tiễn, em cuối cùng là Bạch Phượng.







11. Chương 11: Về Kế Hoạch Truy Mèo– Về Chủ Nhân- Về Trả Thù

Ở bên kia Quân Sơn, có một đám thú cưng bên cạnh Quách Phương.

Chúng nó hoạt bát lại thông minh,

Chúng nó phúc hắc lại ngốc nghếch,

Chúng nó đồng lòng hợp sức, cố gắng tác hợp tiểu couple Cái Meo.

Lẳng lẳng ship Sách Tàng Đường Độc và Hoa Dê.

Hôm nay, Bạch Phượng triệu tập hội chim F5 họp!

“Thấy tiểu suất ca (anh đẹp trai) mặc áo trắng trùm nón không? Cá một ký thịt bò, Quách Cái thích hần!

Thê Dạ đập đập cánh: “Tên Quách Cái kia ánh mắt giống sói, ai mà không biết!

Xích Tiển cung cấp tin tức: “Tiểu ca kia gọi là Lục Dao, từ Tây Vực tới, thích rượu trái cây của chủ nhân ừ, thích ăn cá khô, còn có một con mèo là thú cưng!

Phi Hồng tiếp lời: “Ừ, ta thấy, ta thấy, nhưng mà không phải mèo cay, gấu mèo cay, sống ở Tứ Xuyên ăn cay!”

Tử Linh bóp vào đầu nó một cái: “Ta nói cái miệng người ăn đầy ớt khi nào thì sửa đổi hử, không phải cùng chủ nhân đi Đường Môn một lần thôi sao, tại sao lại biết mùi, ha ha...”

Bạch Phượng đen mặt: “Ê ê ê, đừng có lái xa chủ đề! Ta nói, tên Quách Cái kia có chỉ số thông minh so với sư muội hần còn thấp hơn, miễn bàn tới người lớn! Mà tốt xấu gì tên đó cũng là chủ nhân của chúng ta, chúng ta nên giúp hần mới được a!”

Phi Hồng khó hiểu: “Theo đuổi em gái, không, là trai. Không phải chỉ cần tình cảm sao?”

Bạch Phượng trợn mắt: “Chỉ số thông minh còn không đủ dùng nói chi đến số dư để bày tỏ tình cảm!”

Chúng chim kịch liệt thảo luận, cuối cùng quyết định, trước tiên nên xuống tay ngay từ thú cưng của Tây Vực tiểu ca!

“Vậy bây giờ, Phi Hồng Tử Linh, các người đến Đường Môn lần nữa, lấy về chút măng tươi, ta và Thê Dạ Xích Tiên đi bắt cá, hành động!!!”

Hai ngày nay Quách Phương rất là đau trứng, phải nói là trong nhà nuôi mấy con chim mà như nuôi đại gia vậy, mỗi ngày mình đều vật vả đánh cá lấy thịt hầu hạ chúng nó, mà cũng không biết tụi nó ăn nhằm cái gì nữa, một con hai con cứ bay tới chỗ Lục Dao, đây rõ ràng là điềm báo của sự phản bội!

“Phi Hồng người nha, thường ngày rất lười biếng mà sao bây giờ chăm chỉ qua Đường Môn tìm măng tre vậy, người là định chuyển sang ăn chay à? Hừm???”

Phi Hồng xoay cái mông qua đối diện với Quách Phương, không thèm hé răng, hừ, hỗn đản chủ nhân, tụi ta không phải là vì người sao.....

“Tử Linh, ta muốn biết người học ở đâu cách đào măng vậy? Người có năng lực này thì cũng giúp ta đào mấy cây thảo dược tốt đi!”

Tử Linh chăm chú vuốt vuốt sợi lông chim, không thèm để ý hần!

“Đáng giận nhất là các người, hừ, bình thường đều giả đại gia với ta, mỗi ngày đánh cá làm bánh cá cho các người ăn, lộn xộn cả buổi các người cũng tự bắt cá, tốt lắm, từ nay về sau các người tự mình kiếm ăn đi. Còn đồng cá tươi và măng tre nhanh xử lý đi, không biết cách chế biến thì ăn hết luôn cả vỏ đi, gia mặc kệ!!!”

Thấy Quách Phương tức giận chạy đi, hội chim F5 nhìn nhìn nhau “Ta nói, tên Quách Cái đó làm sao vậy?”

Thê Dạ gãi đầu: “Chắc tới tháng!”

“Chết đê, nhưng mà nói lại, Quách Cái có phản ứng khác lạ, chắc chắn có vấn đề a.....”

_____em là đường phân cách qua ngày hôm sau_____

Hôm sau, hội chim F5 thấy bé mèo yêu của Tây Vực tiểu ca vui vẻ ôm một viên măng tròn tròn, hội chim khó hiểu, bay tới hỏi cái đó là gì, từ đâu mà có?

Cổn Cổn đáp: Chủ nhân cho ta, măng tươi là số một a, cá khô rất nhiều, các người muốn ăn với ta không?

Hội chim vội cảm ơn, từ chối!

Từ biệt Cổn Cổn, hội chim tức giận: Đờ mờ tên Quách Cái đó mới là đại gia, cứ thắc mắc tại sao lại không cho chúng ta tặng đồ, thì ra là chê chúng ta cản đường hần xum xoe nịnh nọt, thật đúng là tên chủ nhân

gây rối!!!

Lục Dao nhìn thấy năm con chim đang vây quanh xem Cỗn Cỗn nhà mình ăn cơm, mấy lần như vậy a, mỗi lần Cỗn Cỗn ăn cơm là đám nhóc này đều bay qua dòm ngó chăm chú, còn có ánh mắt hâm mộ lại ỷ khuất, đừng quá kỳ lạ thể chứ?

Thở dài đem cá đưa cho đám nhóc kia, nhìn bọn nó cắn nuốt ngấu nghiến, Lục Dao đau lòng “Tên Quách Phương kia làm gì thế, hần không cho các người ăn sao?”

Hội chim F5 đang vui vẻ ăn cá đột nhiên ngừng lại một chút, sau đó kích động ríu ra ríu rít gào khóc, còn đập cánh phành phạch tổ cáo. Lục Dao vỗ về “Được rồi được rồi, buổi tối ta sẽ đi hỏi hần tại sao lại không cho các người ăn ha?! Ngoan, nhanh ăn cá đi!”

_____ em là đường phân cách khinh bỉ đám chim ngốc _____

“Bạch Phượng, hội mình làm như vậy chủ nhân có nổi giận không?” Phi Hồng vẻ mặt đau khổ ăn cá cố gắng tưởng tượng thành mỹ vị bánh cá chủ nhân làm.

“Người quen Quách Cái đã đối xử với chúng ta như thế nào rồi sao, hừ, lòng tốt bị từ chối không nói, còn không cho chúng ta ăn, nên để cho Tây Vực tiểu ca mắng chết hần!!!” Bạch Phượng căm giận.

“Thật ra.....” Thê Dạ đã được ăn uống no nê, điềm tĩnh chậm rãi nói “Ta muốn hỏi, mục đích từ đầu của chúng ta là gì thế →__→”

“.....” Ồ” Xích Tiễn giật mình tỉnh ngộ, khô khốc trả lời “Tác hợp Quách Cái và Lục Dao tiểu ca”

“Ừm, bây giờ chúng ta đang làm gì?”

“.....” Tử Linh

“.....” Phi Hồng

“Người thử đoán xem, Quách Cái có đem chúng ta vật lông nấu canh không?!” Bạch Phượng.

12. Chương 12: Về Không Muốn – Về Sách Tàng

“Lục Dao, đừng.....”

“Đừng nhúc nhích, rất thoải mái đó, hãy tin ta!”

“Đừng mà, không được!”

“Ngoan nào, đến đây, nằm xuống.....”

“Ta, ta.....”

“Tốt lắm, ta bắt đầu thôi!”

“Ừm! Người, người bắt đầu đi!”

“Ngoan, thế nào? Có cảm giác gì?”

“Không tồi.....A, đau đau đau!”

“Rất đau sao? Như vậy?”

“Đau, đau quá a! Không muốn, Lục Dao, không muốn.....”

“Ngoan, rất nhanh sẽ không đau nữa”

“Không muốn, QAQ thật sự đau quá.....”

“Được rồi được rồi, rất nhanh thoải mái ngay, ngoan nào!”

“Oa oa..... A!”

“Sao thế?”

“Không.....”

“Sướng không?”

“Ừ.....”

“Vậy sao? Sướng lắm sao?”

“Nhẹ, nhẹ chút (# #)”

“Như vậy?”

“Ừm, thật thoải mái!”

Diệp Tiểu Tiệp đen mặt “.....Ta nói này, hai người các người, chỉ là gọi đầu thôi mà có cần phải kêu dâm dâm như vậy không hả?”

Lục Dao khó hiểu “Dâm dâm gì cơ?”

Quách Phương “Không biết, Diệp Tiểu Tiệp người nói cái gì cơ?”

Nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ thuần khiết của hai người, Diệp Tiểu Tiệp chỉ có thể phun ra một câu “Ừ ừ ta biến đây.....”

Vỗ vỗ vai Quách Phương, Lục Dao nói: “Đứng lên, ta đổi nước! Tóc người rối một cục như thắt vào nhau ấy!”

Quách Phương tức giận phản kích “Rối cũng không phải là ta muốn a, người có thể xuống tay nhẹ chút hay không, tóc ta muốn rụng hết luôn rồi nè!”

Thật ra bọn họ chỉ là đang gọi đầu mà thôi, vô cùng trong sáng!!!!!!

Lần đầu tiên Lý Uy Vũ gặp Diệp Tiểu Kiếm là lúc hắn 8 tuổi. Khi đó Diệp Tiểu Kiếm 4 tuổi trên đầu đội nón hỏ, trên tay cầm trống bỏi lắc lắc còn mặt bánh bao đang liếm kẹo hồ lô. Không biết làm thế nào thì phát hiện thấy hắn, cười híp mắt chìa ra kẹo hồ lô, tiếng cười giòn tan: “Ca ca, người muốn ăn không?”

Vì thế, Lý Uy Vũ cầm kẹo hồ lô của Diệp Tiểu Kiếm bỏ vào miệng ăn sạch. (khốn nạn =))))))

Thấy nhóc con hai mắt rưng rưng muốn khóc, nhịn không được đưa tay nhéo nhéo mặt, cuối cùng thoả mãn hất dít tiêu sái bỏ đi!

[Diệp Tiểu Kiếm: Tại sao không phải là “Đại ca ca không ăn, người ăn đi” hả??? (‘)]

Lần thứ hai gặp lại Diệp Tiểu Kiếm thì Lý Uy Vũ đã vào Thiên Sách Phủ, tiểu thiếu niên Vũ 15 tuổi cầm thương bạc chỉ vài chiêu đã đánh bay tiểu lưu manh, cứu nhóc kia lưng mang trọng kiếm, tiểu thiếu gia cả người đều ánh vàng rực rỡ!

“Oa oa oa, ca ca, ta mệt quá đi, sư huynh bảo ta lưng đeo trọng kiếm chạy quanh sơn trang, nói rằng lát nữa sẽ nhớ kêu ta về ăn cơm, nhưng mà trí nhớ sư huynh lại kém như vậy, nhất định đã bỏ quên ta, oa oa oa, Tiểu Kiếm rất đói a.....”

Nhìn thấy mặt bánh bao khóc nhăn thành bánh bột mì rồi, Lý Uy Vũ lần đầu tiên sinh ra một ý nghĩ trong lòng, Diệp Tiểu Kiếm chỉ có ta mới có thể khi dễ, người khác dám đụng tới ta sẽ bẻ tay hắn!

[Diệp Tiểu Kiếm: Nói hay lắm, về sau cả đời phải bảo vệ ta, ai cũng không được khi dễ! (‘)]

Thế là, ngày tháng xanh tươi tốt đẹp chậm rãi qua đi, Lý Uy Vũ 20 tuổi đem Diệp Tiểu Kiếm 16 tuổi dè dặt thân.....

Sau đó, không có sau đó!

Lý Uy Vũ cả đời cũng không quên được ngày đó! Không quên được ngày đó bị tỷ tỷ và sư huynh Diệp Tiểu Kiếm cùng nhau đánh hội đồng mình!

Sư huynh Lý Uy Vũ là Lý Thiết Lao vừa bôi thuốc cho hắn vừa cắn răng tàn ác nói: “Tên vô dụng, dù gì cũng thương người ta rồi giờ bị đánh thành như vậy cũng không có gì bề mặt hết!!!”

Sau đó, một ngày nọ Lý Uy Vũ không cẩn thận đem những lời này nói cho sư huynh Diệp Tiểu Kiếm là Diệp Sơn Cư biết, sau đó nữa, Lý Thiết Lao bị phạt quỳ trọng kiếm!

Một năm rồi một năm trôi qua, Lý Uy Vũ cùng Diệp Tiểu Kiếm hai người tóc trắng xoá, cùng nắm tay ngồi ở bờ Tây Hồ, bên cạnh là Lý Phi Sa cùng Gà Tiểu Manh, ày, đời người viên mãn hạnh phúc!

[Diệp Tiểu Kiếm: Ê, con cháu đây sánh đường đâu? Thần kinh! Cái này mà viên mãn cái rắm a, cho người viên tịch luôn tin không!!! (‘)

(viên tịch hình như là chết =)))

Meo meo tác giả gãi mũi nhìn trời: Ta không định viết nam nam sinh tử, đương nhiên nếu muốn viết thì sẽ nghĩ tới người đầu tiên! Khỏi cảm ơn!!!

Diệp Tiểu Kiếm tức giận bùng nổ: = = Người, người, người!!! Nhị Cầu, lên!!!!!!!!!!!!!!

“Phụt.....”

Lý Nhị Cầu thành công sát hại Meo meo tác giả không chút lưu tình]

13. Chương 13: Về Nấu Cơm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời tiết hôm nay thật đẹp, ánh nắng rạng rỡ này, không khí mùa thu mát mẻ này, bầu trời trong vắt không một gợn mây này, vân vân này..... Thích hợp ra ngoài làm buổi ăn cơm dã ngoại!

Lúc rút thăm phân công, Lý Uy Vũ dựng thẳng ngón tay cái với Diệp Tiểu Kiếm, hai người vui vẻ đi săn thú! Hoa Kiều nắm trong tay tờ giấy rút thăm, cười đậm đắng kéo Vu Thuần vào rừng: Thân ái, chúng ta đi kiếm củi thôi, he he he

~Khúc Nhiễm Lương cùng Đường Tổng chuẩn bị thức ăn và rượu. Cho nên Lục Dao vò vò tờ thăm trong tay, an ủi Quách Phương: “Yên Tâm, tuy rằng ta không giặt được quần áo, nhưng nấu ăn vẫn là sở trường đó!”

Quách Phương nghe cười: “Ta không phải lo cái đó, ta đang nghĩ có nên làm hai loại đồ ăn trả thù đời chút không?”

Lục Dao gật đầu: “Có thể a, dù sao thì ta cũng không biết gì hết~”

Nói tới nấu ăn, thật ra thì Lục Dao cũng chỉ nướng thịt mà thôi, cầm bút lông “Ngành Thương” của Hoa Kiều cung cấp, trên quét quét dưới quét quét, rất là có dáng. Mà Quách Phương thì vừa xào rau vừa cười kinh dị, làm cho đám Diệp Tiểu Kiếm không hiểu gì hết.

Cho tới khi món gà nướng bùn chín hẳn, đập vỡ lớp bùn cứng bên ngoài ra lấy gà nướng thơm ngon bày lên, xem như thức ăn đã xong hết, Quách Phương cùng Lục Dao trao đổi ánh mắt: “Khụ, ăn thôi!”

Ôm vò rượu cọ cọ tới bên Lục Dao, thì thăm vào tai y: “Người nói xem, tối nay bao nhiêu con bị chúng nó xử lý?”

Lục Dao gặm thịt âm ừ nói: “Khó nói trước, mấy tên này có suy nghĩ đều không phải người bình thường!”

He he he, mỗi mắt mong chờ! Hai con sói cười rất là (dâm dăng) vui vẻ!!!

Cho tới tối, mọi người vẫn mang bộ dáng vui vẻ, Quách Phương buồn bực, chẳng lẽ kỹ năng nấu nướng của ta bị suy giảm rồi? Sao có thể a, rõ ràng mấy hôm trước mới vừa dùng một phần ăn sáng làm sư huynh té xuống sùi bọt mép mà! Vì thế mà Quách Phương không sợ chết đi hỏi mọi người!

“Hồi sáng ăn đồ không sạch, tại sao các người đều không bị gì?”

Hoa Kiều lườm Quách Phương một cái, khinh miệt cười nói: “Thường thì có đem thuốc giải độc từ Cốc theo, nuốt thuốc thanh nhiệt như nuốt đồ ăn vặt, đồ ăn sáng nay hả, hừ.....”

Vu Thuần ngồi một bên uống trà Thiên Sơn Tuyết Liên, không nói một lời!

Lý Uy Vũ cười cười: “Đi huấn luyện đặc biệt ở ngoài chiến trường là gặp gì ăn đó, ăn bậy hoài thành thói quen!”

Quách Phương nhếch môi, rất muốn hỏi Lý Uy Vũ ở chiến trường đối xử với tù binh như thế nào?!

Khúc Nhiễm Lương bưng một chén cháo thịt rắn nấu với ếch, ngồi trên đùi Đường Tổng ngọt ngào người một ngụm ta một ngụm, quay qua thấy Quách Phương đang nhìn mình chăm chú liền hất cằm: “Bên kia còn kìa, muốn ăn tự tới lấy!”

Quách Phương quay đầu nhìn thì thấy Diệp Tiểu Kiếm một tay bưng cháo, tay kia cầm xiên bò cạp nướng, ăn tới miệng dính đầy mỡ.....

-_-||..... Khó trách Lục Dao nói bọn này không bình thường [ớ!] là đúng!

Lúc này Lục Dao dắt theo một tiểu loli và hai bé tiểu sư muội của Quách Phương đi tới. Lý Uy Vũ lên tiếng hỏi: “A Meo, buổi sáng người ăn xong có thấy gì khó chịu hay không?”

Lục Dao gạt mình: “A? Không có a, ta không ăn đồ ăn của Quách Phương làm!”

Moá, tên gốc này! Quách Phương hô to không ổn, định ngăn lại nhưng chậm mất.....

Tiểu tửu (vò rượu nhỏ) nghiêng nghiêng đầu nói: “Đồ ăn của sư huynh ta làm có thể so với độc dược, người nào ăn người đó đều ngã xuống! Các người không biết sao?”

Lúc này Vu Thuần mới mở miệng: “Nếu nhớ không lầm thì hồi trưa Quách Phương ăn thịt nướng với rượu!”

“.....”

“Đoạn Hồn Thích!”

“Phong Lai!”

“Truy Mệnh!”

“Hạt Tâm!”

“Lưỡng Nghi!”

“.....Phùng Châm!”

“Ta, đồ mờ, Hoa Kiêu người.....”

“Đột!”

“Hạc Quy!”

“Bao Vũ Lê Hoa Châm!”

“Tứ Tượng!”

“Thương Dương Chỉ!”

“.....Phượng Hoàng Cổ!”

em là đường phân cách oánh hội đồng Quách Phương

“.....Bọn sư huynh đang làm cái gì thế A Meo?”

Lục Dao vò vò đầu tiểu sư muội nhà mình: “A, bon ho đang thân mật!”

“Sư huynh cùng bọn họ bất hoà, có cần cứu huynh ấy không?”

Nhìn thấy sư huynh đang né trái né phải, hai bé tiểu loli Cái Bang vội khuyên can: “Quách Phương ca ca vô cùng lợi hại, không cần cứu huynh ấy, Tiểu Lạc chúng ta mặc kệ bọn họ đi!”

“Đúng, đúng đó, Tiểu Lạc chúng ta đi chơi đi!”

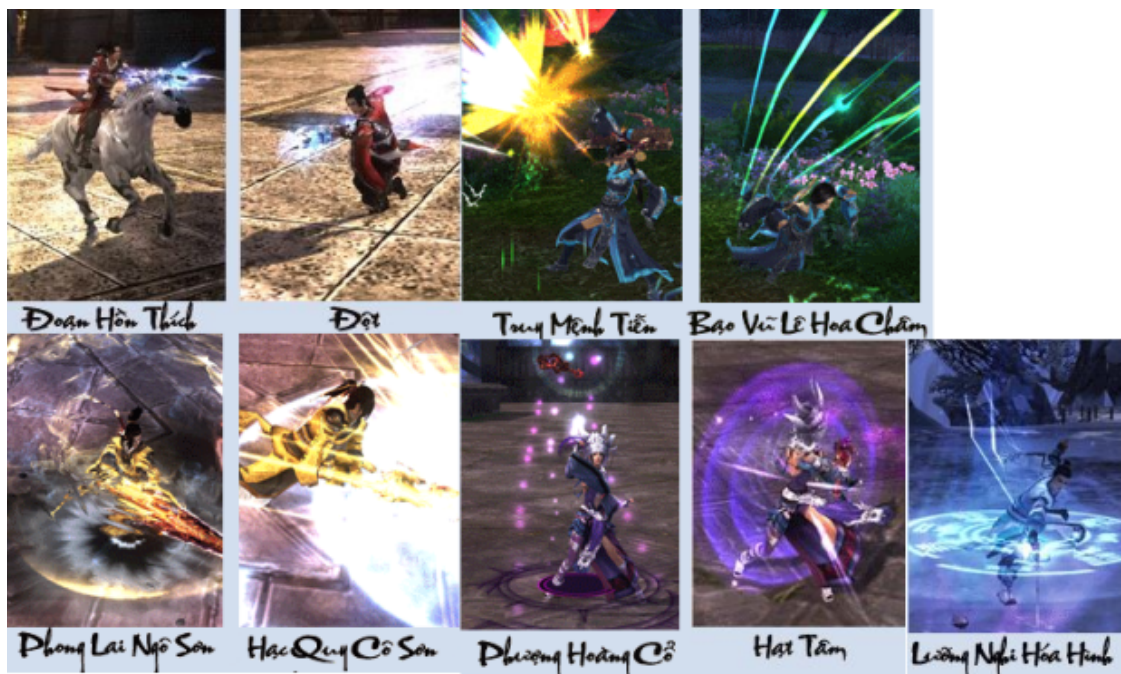
“Dao... Lục... Lục Dao... Cứu... Hộc.....”

Nhìn tiểu sư muội vui vẻ đi xa, Lục Dao ngửa mặt lên trời thở dài “Quách huynh, hai người khó địch lại đám đông, bảo trọng nha, tai ha đi trước một bước! Hen gặp lại!!!”

“Đâu xanh, Luc Dao~ Dao~ Dao

[illegible]

Sắp có thịt ăn dồi hé hé hé



14. Chương 14: Về Thịch

Lục Dao vẫn luôn thâm mến Tam sư tỷ nhà mình, rất thích rất rất thích. Là loại tình cảm mà mỗi lần nghĩ đến thì lòng tràn đầy ngọt ngào, mãi cho đến khi sư muội từ đại mạc tới mang theo một tin chấn động, Tam sư tỷ sắp kết hôn, lúc đó Lục Dao mới biết được cái gì gọi là sét đánh ngang tai, cái gì là trái tim tan nát!

Từ nhỏ Tam sư tỷ đã chăm sóc y, nấu cơm giặt giũ cho y, người mà xoa đầu y mắng tiểu tử thối.....Tình cảm đó vẫn giấu trong lòng.

Tình đơn phương vừa ngọt ngào vừa cay đắng. Lục Dao vẫn luôn muốn mình mau lớn lên, trở nên mạnh mẽ hơn, lúc đó có thể cho Tam sư tỷ dựa vào, dưới tàng cây Tam Sinh Thụ tỏ tình với sư tỷ. Nhưng mà, Tam sư tỷ lại không chờ y lớn!

Một vò lại một vò, Lục Dao không biết rằng y đã uống nhiều như thế nào. Ngồi trên nóc nhà, nhìn vầng trăng cong cong treo phía chân trời, Lục Dao ngẩn ngơ nhớ đến những kỷ niệm cùng Tam sư tỷ ở Minh Giáo. Cô ấy vừa dịu dàng lại mạnh mẽ, cuối cùng thì mình chỉ có thể lặng lẽ bảo vệ mà không thể ở bên nhau!

“Lục Dao.....” Giọng nói của Quách Phương dịu dàng đến bất ngờ: “Đừng uống nữa, xuống đây, chúng ta đi về!”

Lục Dao dường như không nghe, vẫn như cũ ngắm trăng uống rượu ừng ực!

Quách Phương siết chặt nắm tay rồi lại buông tay, như là kiểm chế cái gì. Tung người nhảy lên nóc nhà giật lấy vò rượu trong tay Lục Dao: “Đừng uống nữa! Người.....”

Nhìn gương mặt người đối diện đầy nước mắt, lòng Quách Phương hơi quặn lại: “Lục Dao.....”

Tên gốc Lục Dao kia thích cười thích đùa, phúc hắc lại ngây thơ, vậy mà giờ ngồi trên nóc nhà khóc một mình trông đến thảm thương!

“Đừng khóc!” Quách Phương biết mình hoàn toàn bị đắm chìm vào nam tử này rồi, dù gốc ghé, dù không biết chăm sóc bản thân, dù không biết cái gì gọi là yêu, nhưng cũng đã chiếm tất cả trái tim hắn.....

“Đừng khóc, A Dao.....” Nhẹ nhàng ôm người kia vào lòng “Người còn có ta!”

“.....” Hai tay ôm chặt Quách Phương, Lục Dao không biết mình đang làm gì, chỉ là nghe theo bản năng mà ôm chặt lấy người trước mặt!

Cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, móng tay đều cắm vào sau lưng của mình, Quách Phương nhẹ nhàng hôn lên tóc Lục Dao: “Còn có ta, còn ta ở đây.....”

Thấy y dựa vào ngực mình ngủ mất, Quách Phương siết chặt cái ôm, chậm rãi hôn lên mi mắt đo đỏ, trầm giọng nói: “A Dao, đừng rời khỏi ta.....”

Bàn tay định đẩy cửa phòng đột nhiên dừng lại, trong phòng truyền ra tiếng nam nhân cùng với một tiểu cô nương: “Sư huynh người sẽ trở về cùng ta thật sao? Thật tốt quá, Tam sư tỷ gặp người nhất định sẽ rất vui!”

Giọng nam nhân dừng một chút, sau đó mở miệng: “Ừm, chúng ta cùng trở về! Ta còn chưa nói cho Tam sư tỷ biết đâu.....”

Quách Phương đứng ngoài cửa siết chặt tay, gân xanh lộ rõ, vậy là muốn đi sao? Rõ ràng hắn đã nói đừng đi, vì sao, vì sao.....

“Sư huynh, vậy khi nào chúng ta về a?” Tiểu Meo loli giòn giã hỏi.

“Mai đi, người quay về chuẩn bị đồ đạc, ta đi nói với Quách ca ca người một tiếng!”

“Được!”

Nhìn tiểu sư muội vui vẻ chạy đi, tươi cười trên mặt Lục Dao không gương được nữa, Tam sư tỷ lập gia đình! Haiz... Trở về, phải quay trở về một chuyến, về rồi, sẽ chết tâm!

_____ em là đường phân cách chuẩn bị có thịt ăn _____

Tối đó.

Lục Dao nhú mày nhìn vào rượu quảng đầy đất: “Tại sao lại uống nhiều rượu như vậy? Quách Phương? Đây, đừng uống nữa!!!”

Bước lên định giành lấy vào rượu nhưng lại bị Quách Phương thuận thế đè xuống: “Quách Phương, người lại say rồi? Đứng lên!”

“Người muốn đi! Người muốn về đại mạc phải không!” Quách Phương hỏi mà như khẳng định.

Lục Dao sững sốt sau đó gật đầu: “Ừ, ta phải về Giáo, Tam sư tỷ ưm.....”

Nụ hôn thô bạo cắt ngang lời nói của Lục Dao, Quách Phương mạnh mẽ hôn người bên dưới, nam nhân khiến tim hắn như vỡ nát!

“Ừ.....Quách Phương.....A ưm.....buông.....a.....” Kịch liệt hôn môi khiến lời nói của Lục Dao không thành câu rõ nghĩa, “Buông ra ưm.....A ư.....”

Tiếng nói vỡ vụn, tiếng thở dốc gợi cảm làm Quách Phương không khống chế được chính mình!

Đôi con ngươi một xanh một vàng tựa như nhiễm đầy lửa dục, hai má không biết có phải ửng đỏ cho hít thở khó khăn hay không [chứ không phải là do xấu hổ sao?], vệt nước bọt không kịp nuốt chảy qua cái cằm xinh đẹp, một đường lan xuống ngực, theo tiếng thở dốc không ngừng mà lồng ngực phập phồng lên xuống, da thịt màu mật ong dường như cũng ửng lên màu sắc của tình dục.....

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Quách Phương, Lục Dao nổi giận thật rồi, có cái gì đó chọc chọc trên eo y, Lục Dao không thể nào không biết nó là cái gì!

“Cút! Buông ra, cút xuống cho ta!!!”

Nhìn đôi môi hé ra của người dưới thân, Quách Phương hoàn toàn không biết nên nói gì: “Buông ra thì sao? Để người quay về đại mạc?”. Quách Phương giữ chặt lấy người bên dưới, cười nhạo bên tai Lục Dao: “Sau khi quay về Giáo người đem Tam sư tỷ cướp về? A, thật đúng là tình sâu nghĩa nặng a!” Cảm giác được người bên dưới tức đến phát run, Quách Phương nhếch môi, khẽ liếm vành tai Lục Dao. Lục Dao không biết phải làm như thế nào, tựa như là người đã ở bên cạnh người lúc người mất đi tất cả, nhưng giờ lại cười nhạo người ngốc nghếch. Y dùng hết sức đẩy Quách Phương ra, Lục Dao lạnh lùng cười nói: “Chuyện của ta không liên quan đến người!”

Dường như đã chọc trúng điểm tức giận của Quách Phương “Không liên quan tới ta, ha ha, người con mẹ nó muốn quay về cướp vợ của người khác mà không liên quan tới ta? Đúng vậy, lão tử mẹ nó thích người người hoàn toàn không để ý, lão tử là một xú nam nhân cứng cỏi khô khốc không so được với Tam sư tỷ mềm mại kia của người, nói không chừng Tam sư tỷ kia còn có cặp ngực lớn hừ.....” Một đám, không chút

lưu tình, Quách Phương bị đánh lùi hai bước, khoé miệng chảy ra một vệt máu.....

Lần đầu tiên hai người lao vào đánh nhau không chút lưu tình!

Cuối cùng Lục Dao vẫn là thua, trên người chỗ xanh chỗ tím bị Quách Phương trói tay lại đè xuống dưới, cảm giác được bàn tay nóng bỏng của Quách Phương vuốt ve bên hông, Lục Dao luống cuống. Chơi với bọn Đường Tống hay Diệp Tiểu Kiếm đã lâu nên y không thể nào không biết lúc này Quách Phương định làm gì.....

“Quách Phương, không được! Mau thả ta ra!” Lúc này Lục Dao cảm thấy có bàn tay vuốt ve hông cánh hoa của mình, y bắt đầu sống chết giãy dụa: “Mẹ nó, người ưm.....” Cảm giác thấy hạ thân bị nắm lấy, bùm một tiếng trong đầu Lục Dao bùng nổ “Không, đừng.....” Quách Phương vuốt ve hạ thân y không chút dịu dàng, Lục Dao run rẩy thân thể, thần kinh căng thẳng như sắp đứt, cần môi không để mình phát ra âm thanh nào.....

Một tiếng rên nhẹ rồi Lục Dao bắn ra!

Sau đó Lục Dao giãy ra được sợi dây, vùng lên nắm đấm đầm vào bên mặt Quách Phương một cái, vì rất mạnh nên phát ra tiếng bốp rõ ràng, bàn tay Lục Dao mất tự nhiên buông xuống một bên “Hức.....” Một tiếng nước nổ vang lên cùng với giọt lệ rơi xuống...

“A Dao, A Dao.....” Nâng cái chân đang run rẩy của Lục Dao gác lên vai, Quách Phương như biến thành ác ma, mỗi một nhịp đâm vào là trầm giọng kêu “A Dao, A Dao của ta.....”

Phía sau bị đâm chọc đến đau đớn khiến trước mắt Lục Dao đều là màu đen, gương mặt tuần tú trắng bệch.....

Cuối cùng, cuối cùng thì cũng là của ta. Quách Phương một lần lại một lần mạnh mẽ thúc vào, không đủ, như thế nào cũng không đủ! Chúng ta đã làm chuyện thân mật nhất rồi, A Dao, người là của ta, người là của ta.....

15. Chương 15: Về Truy Thê – Về Bao Che Khuyết Điểm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Không cần” Lục Dao lắc đầu, “Các người cùng đi chẳng phải hẳn sẽ biết sao, ta tự đi được rồi!”

“Nhưng mà.....”

Lục Dao cười cắt ngang lời nói của Khúc Nhiễm Lương: “Không có gì đâu, yên tâm!”

_____em là đường phân cách về nhà vẫn an Tam sư tỷ [bồn meo vẫn an Lục lão gia_____

“Đi rồi?” Quách Phương ngập ngừng hỏi “Đi khi nào?”

Diệp Tiểu Kiếm nhìn trời: “Ừm, chắc là 4 ngày trước!”

Quách Phương cứng người: “Y, A Dao.....Có nói gì không?”

Hoa Kiêu tiếp lời: “Không có, chỉ nói là quay về đại mạc! À, còn nói sau này mời chúng ta tới đại mạc chơi với y!”

Sau này tới tìm y? Nghĩa là sẽ không bao giờ....trở lại nữa? Quách Phương cắn chặt răng kiềm chế tâm tình của mình, cho tới khi về phòng mới đắm một đắm vào ngực của mình như muốn đem những thứ ghen trong lòng đánh tan. Hộc, phun ra một ngụm máu [hộc, phun ra một ngụm máu chó] Quách Phương mở miệng thở hổn hển, A Dao, A Dao.....

_____em là đường phân cách ngày hôm sau_____

“Ế, ta thắng! Đưa tiền đây!” Khúc Nhiêu Lương ngoác ngoác ngón tay với Diệp Tiểu Kiếm!

“Hừ!” Diệp Tiểu Kiếm không cam lòng lấy ra hai thỏi bạc, đưa cho Khúc Nhiêu Lương với Hoa Kiêu!

Hoa Kiêu hất hất tóc: “Tuy rằng Quách Phương hỗn đản nhưng dù gì cũng là thật lòng thích Lục Dao, thế nào? Ta đã nói Quách Phương sẽ đuổi theo y mà!”

Diệp Tiểu Kiếm cong môi than thở: “Ta cũng biết hắn sẽ đuổi theo, nhưng mà trên người hắn còn có vết thương a, không nghĩ rằng lại chạy suốt đêm đuổi theo a! Hừ!”

Lục Dao, ta đến đây!!!

“Bóp” một cái tát làm đầu Quách Phương nghiêng qua một bên “Lấy cái đầu ra.....”

“.....Sư muội, đầu thì sao lấy ra được?”

Quách Hoa bực mình “Ngươi cần tầm nhìn của ta!!!!”

“Thì ta nói cho ta ngồi đằng sau là được rồi OTZ”

“Hừ.....” Quách Hoa khinh bỉ hắn “Trên người ngươi đầy vết thương, ngươi nên ngồi xe ngựa mới đúng!”

“Không được, ngồi xe ngựa quá chậm!!!” Quách Phương vội vàng phản đối!

“Vậy ngươi cầm miệng, lão nương ôm ngươi là thiệt thòi cho lão nương biết chưa! Còn nói nhảm nữa thì cút xuống ngựa!”

Nghe ngữ khí bực bội của sư muội nhà mình, Quách Phương rụt rụt cổ, ngồi đằng trước thì ngồi đằng trước, miễn sao đem vợ trở về là được rồi.....

“Mẹ ơi xem kìa, ca ca kia lớn rồi mà còn muốn tỷ tỷ ôm cưỡi ngựa.....”

“Ấy, con đừng nói lung tung!”

Nhưng mà, mặt mũi gì đều mất hết rồi TT^TT!!!

“Vị sư huynh này, xin hỏi có phải Lục Dao đã trở về rồi không?” Quách Phương ôm quyền hỏi một vị nam tử Minh Giáo!

Thập Nhất sư huynh sờ sờ cằm nghiền ngẫm: “Ồ, ngươi là??”

“Ta là, ờ... bằng hữu của hắn.....”

“Bằng hữu.....Thật không?” Thập Nhất sư huynh nhìn nhìn nam nhân mang vẻ mặt cô đơn, thậm chí hừ một cái xem thường, có gian tình, xem ra là tình nhân ở Trung Nguyên của Lục Tiểu Dao, có vẻ vui đây!

“Tiểu sư đệ nhà ta vừa quay về hôm qua, có lẽ bây giờ còn ngủ vì đường xa mệt mỏi, không bằng ta sắp xếp cho thiếu hiệp một chỗ nghỉ trước nhé?”

“Không cần, vị sư huynh này, ta có thể tới gặp Lục Dao một chút không?” Tuy rằng tới chậm hơn Lục Dao, nhưng mà Quách Phương vẫn vui vẻ nở nụ cười, hắn tìm được y rồi!

Thập Nhất sư huynh nhú mi, trông người này vừa lo lắng lại có chút vui vẻ, tò mò không biết sư đệ nhà mình có phải giận dữ mà quay về hay không đây? Cái nhau với tên nhóc này? Nhìn thiếu niên mang vẻ

mặt vừa hi vọng vừa bất an, trực giác nhạy bén của Thập Nhất sư huynh không ngừng gào rú, tiểu sư đệ và tên nhóc Trung Nguyên này nhất định là có vấn đề! Mỉm cười với Quách Phương, gật đầu “Có thể a!”

_____ em là đường phân cách giấc ngủ của Lục Dao _____

Nhìn Lục Dao ngủ say, Quách Phương rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác có vợ phải trông chừng!

Gầy, làn da ngăm hắc, đầu lông vuốt ve gò má của Lục Dao, tốt rồi, Lục Dao đang ở bên mình.....

Sau khi ăn no ngủ ngon, cuối cùng thì Lục Dao cũng tỉnh lại, vừa mở mắt liền giật mình thấy có người đang ghé vào giường ngủ. Lát sau nhìn kỹ người đang ngủ bên cạnh, Lục Dao nhảy dựng lên, Quách.....Quách.....Quách.....Quách Phương!!!!

Quách Phương bừng tỉnh, chưa kịp mở miệng nói câu nào đã bị Lục Dao đá một cước vào mặt, khinh công soạt soạt soạt bỏ chạy!

“Giáo chủ QAQ” Lục Dao chạy đến trước mặt Giáo chủ nhà mình kéo kéo áo!

“Ừ?” Lục Ngụy Lâu nghiêm túc, mỉm cười hiền lành [rốt cuộc là cái biểu cảm gì -_-||] hỏi: “Sao vậy?”

Lục Dao khóc: “Có, có người từ Trung Nguyên tới tìm con!”

“Ồ?” Lục Ngụy Lâu vui vẻ, “Là bằng hữu của Tiểu Dao sao?”

Lục Dao vừa định gật đầu, nhưng nhớ tới đêm đó thì cứng đờ, lắc lắc đầu: “Không, không phải đâu.....”

Lục Ngụy Lâu khí phách híp mắt: “Chẳng lẽ là kẻ thù? Hắc khi dễ con?”

Méo.....Khi dễ sao? Lục Dao gật gật đầu!

Thấy vẻ mặt bối rối của Lục Dao, Lục Ngụy Lâu hỏi: “Các con biết nhau khi nào?”

Lục Dao sững sốt, tại sao hỏi câu này nhỉ, xong còn thật thà kể lại toàn bộ!

“Hừ!” Lục Giáo chủ tức giận, tên tiểu tử thối này, đã lấy oán trả ơn mà còn dám khi dễ Tiểu Meo Tử nhà ta???

Bảo Lục Dao đi giúp Thánh nữ cho mèo ăn, sau đó Lục Ngụy Lâu kêu Lục Thập Nhất đem tiểu tử thối không biết sống chết kia tới gặp ông, dặn rằng: ta muốn cùng hắn bàn chuyện nhân sinh!!!Hơ liên quan nhưng thích anh 11 với =))

Giáo chủ Lục Ngụy Lâu ở đại điện Minh Giáo, đừng quan tâm 2 em bánh bèo kể bên =))



16. Chương 16: Về Bàn Chuyện Nhân Sinh

“Người tên gì?”

“Quách Phương”

Lục Nguy Lâu đánh giá từ trên xuống dưới “Cái Bang?”

Quách Phương thành thành thật thật mang bộ dạng chính nhân quân tử trả lời “Dạ!”

“Hừ!” Lục Nguy Lâu hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Nghe đồn người khi dễ Lục Dao?”

Mồ hôi mẹ mồ hôi con của Quách Phương thi nhau đổ xuống: “Không, không có!”

Lục Nguy Lâu dựng thẳng lông mày: “Không có? Lục Dao chính miệng thừa nhận, còn chối à?!”

Cảm thấy Lục Giáo chủ như muốn chụp mũ hấn, Quách Phương nuốt nuốt nước miếng: “Thật ra thì y hiểu lầm rồi, ta không có khi dễ y, cũng không phải, đúng thật ta có khi dễ y, éc, đúng hơn là không phải ý khi dễ đó.....”

Lục Nguy Lâu nổi giận: “Khi dễ nghĩa là khi dễ, tại sao còn nói nhảm, dám làm không dám nhận, chỉ có người Trung Nguyên các người mới như thế, hừ, hôm nay mặc cho người kêu khản cổ cũng vô ích.....”
Dứt lời, một chương liền đánh úp đến!

Quách Phương chật vật né ra một bên: “Tiền bối, xin tiền bối bớt giận.....Ngao.....”

_____em là đường phân cách đánh Quách Phương đánh thật vui sướng_____

Thập Nhị sư huynh đứng ở đại điện nhiệt tình hóng Giáo chủ nhà mình đánh người, sau đó tuân lệnh Giáo chủ đi kêu Lục Dao về!

Trông thấy tiểu sư đệ bị đám sư muội vây quanh, Thập Nhất sư huynh thở dài, tại sao con gái bây giờ đều có xu hướng thích quả trứng ngốc vậy trời!

“Lục Dao!”

Lục Dao đang bị đám sư tỷ muội đùa giỡn đến đỏ mặt, nghe tiếng sư huynh liền đứng dậy: “Thập Nhất sư huynh!”

“Ừm, Giáo chủ gọi người đến đại diện!”

“A? Có chuyện gì sao?”

Thập Nhất sư huynh nhớ tới tên nhóc Trung Nguyên kia bị đánh đến không đi nổi, cười cười: “Đi nhật xác!”

“Hả?” Lục Dao sững sốt, nhật xác? Nhật xác ai cơ? Có người chết? Ở đại diện? Tại sao gọi ta đi???

Thập Nhất sư huynh thấy Lục Dao đang tròn mắt khó hiểu, hảo tâm nói y biết: “Tên người Trung Nguyên kia tìm người, nghe nói hắn khi dễ người nên vừa nãy Giáo chủ tìm hắn nói chuyện, bây giờ.....”

Còn chưa nói hết câu, Lục Dao liền như trận gió cuốn đi mất! Thập Nhất sư huynh sờ cằm, ừm, quả nhiên là có gian tình!

Chạy như bay tới đỉnh Quang Minh, vừa mới bước tới sân trước điện Lục Dao liền trông thấy một sinh vật gì đó không rõ đang nằm một cục!

“Giáo, Giáo chủ, hắn.....” Lục Dao run rẩy chỉ chỉ.

“Trở lại rồi sao!” Lục Ngụy Lâu tươi rói, “Minh Giáo chúng ta không khi dễ người khác, nhưng cũng không thể để cho người khác khi dễ! Nếu là khi dễ, cũng là chúng ta khi dễ bọn họ! Biết không?”

Lục Dao gật gật đầu “Dạ! Cái kia, Giáo chủ, cái cục kia.....”

Lục Ngụy Lâu lườm người đang nằm dưới đất: “Hừ, nghĩ Minh Giáo ta dễ bắt nạt sao, Dao Nhi, hắn khi dễ con như thế nào, con liền khi dễ hắn như thế đó!”

“Ồ?” Lục Dao muốn rớt cằm luôn, “Vây vây vây, Giáo chủ.....”

“Thế nào? Lấy ơn báo oán không được sao!”

Cảm thấy Lục lão gia có vẻ không vui, Lục Dao bật người tha tên đang nằm dưới đất đi mất: “Dạ Giáo chủ, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

_____ em là đường phân cách khi dễ ngược lại _____

Phải nói rằng Lục lão gia ra tay quả nhiên không thể so với người thường được, Lục Dao trông thấy cả người Quách Phương toàn là ngoại thương, thể nhưng nội thương thì không có, nhớ tới năm đó quân gia Husky của Ngũ sư tỷ có nói: Lục Giáo chủ đánh người đều là hạ độc, cả người không chỗ nào không đau! Lục đạo

lại vừa phải, không chết được, nhưng lại đau muốn chết.....

Quách Phương bị đau mà tỉnh lại, mở mắt ra thấy Lục Dao liền làm nũng: “A Dao QAQ.....”

Lục Dao lạnh lùng gật nhẹ: “Ừ?”

Tuy rằng đau tới mắt trợn trắng, Quách Phương vẫn nắm chặt tay Lục Dao vội nói: “Ui.....A Dao, người, người đừng giận nữa được không? Ta sai rồi, ta là hỗn đản, ta.....Nếu không người đánh ta đi, chỉ cần người không tức giận, chỉ cần người đồng ý thích ta, A Dao người muốn gì cũng được.....” Quách Phương đau tới nhe răng, đáng thương nói: “A Dao, ta rất nhớ người!”

.....Lục Dao khụ một tiếng, cười tà: “Muốn gì cũng được?”

Quách Phương đang cố gắng cầu được tha thứ, nghe vậy liền gật đầu liên tục: “Ừm, muốn gì cũng được hết!”

Lục Dao cười đến vui sướng: “Quách Phương.....”

“Ừ?”

“Ở đại điện, lúc ta đem người đi thì Giáo chủ có nói một câu”

Nghĩ đến vị Giáo chủ đáng sợ bao che cho đệ tử, Quách Phương rùng mình: “Nói, nói gì?”

Lục Dao cười híp mắt: “Giáo chủ của ta nói, ta bị khi dễ như thế nào thì phải khi dễ lại như thế ấy!”

Éc, Quách Phương hoá đá, gì????

Lục Dao đưa tay vuốt từ hầu kết Quách Phương xuống dần tới ngực, rồi tới bụng, trên rón lại vẽ vẽ vòng tròn, sau đó xuống bụng dưới.....

Cả người Quách Phương run run, nuốt nước miếng: “Dao.....A, A, A Dao.....”

Lục Dao khẽ cười ra tiếng: “Không thích sao?”

Cúi người, nhìn nhìn mặt Quách Phương nửa ngày, Lục Dao thở dài: “Quên đi, nhìn mặt người sưng thành đầu heo ta không lên nổi!”

Vỗ cái bóp lên mông Quách Phương, Lục Dao chớp mắt: “Ngoan, chờ khi nào mặt người lành lặn trở lại ta sẽ thưởng người a, đừng nóng vội~”

Nhìn Lục Dao ra khỏi cửa, Quách Phương nhớ tới vẻ mặt yêu nghiệt kia của Lục Dao, cảm thấy mũi có chút ngứa, rồi lại nhớ tới cái gì đó, Quách Phương khóc: “Vợ ghét bỏ ta xấu trai.....Hu hu hu!”

17. Chương 17: Về Buông Tay – Về Sau Đó (hết Chính Văn)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quách Phương nằm trên giường ba ngày mới có thể run rẩy bước xuống, hu hu hu, Lục Giáo chủ thật tàn nhẫn, thật đáng sợ!

Quách Phương chống gậy từng bước từng bước đi ra cửa phòng: “A Dao.....Ế, vị sư huynh này xin dừng bước, xin hỏi người có biết Lục Dao đang ở đâu không?”

Minh Giáo sư huynh như đang nắm lấy cái gì đó, đứng lại đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Ấy, tiểu tử Lục Dao kia trông như vậy không ngờ thật mãnh liệt a, đem người làm tới ba ngày mới xuống giường nhaaaa! Í, thân ái người đừng tức giận a, ta không nói nữa không nói nữa!!!”

Quách Phương đen mặt định mở miệng giải thích, chợt từ đâu hiện ra thêm một người, người này một thân quần áo màu xanh ôm sát người, trong tay cầm dao găm hung dữ với Minh Giáo sư huynh đang sờ soạng eo mình! Quách Phương giật mình, hèn gì thấy Minh Giáo sư huynh như đang đặt tay lên cái gì, thì ra là sờ người ta!

Minh Giáo sư huynh nắm tay vị đệ tử Đường Môn kia, không biết xấu hổ mà cười: “Em dâu qua Tam Sinh Thụ tìm thử coi, Lục Dao hẳn là ở đó! Đúng rồi, em dâu không cần khách sáo, gọi ta Bát sư huynh là được rồi, đây là Bát tẩu của người, ớ, lại ẩn thân, ha ha, em dâu đi tìm Lục Dao nhanh đi, ta và Bát tẩu người đi trước ngao ngao ngao, thân ái, người đảm thật sao!”

“.....”

-_-||

_____ em là đường phân cách tới Tam Sinh Thụ _____

“Sư tỷ, xuống thôi, chúng ta đi về!” Lục Dao đứng dưới tàng cây dang tay, kêu lớn với người đang ngồi trên cây!

Tam sư tỷ nhìn xuống người đang đứng phía dưới, tiểu sư đệ vẫn luôn dịu dàng [ngốc nghếch], thở dài, nhảy xuống sà vào lòng Lục Dao, xoa xoa đầu y: “Tiểu tử thôi, người hình như lại cao thêm rồi, lần đầu tiên gặp, rõ ràng người giống y như củ khoai tây.....”

Lục Dao cười: “Vậy sao, thế nhưng sư tỷ vẫn thấp y như hồi đó!”

“Tiểu tử thôi tạo phản, dám trêu chọc ta!” Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Tam sư tỷ nắn bóp mặt Lục Dao: “Tiểu ngu ngốc, phải hiểu rõ cái gì là yêu cái gì là thói quen a!”

Lục Dao cười gật đầu: “Ừm!”

Quách Phương núp sau tảng đá trông thấy, muốn bùng cháy, ôm cái gì mà ôm, A Dao nhà ta ta cũng chưa từng ôm chặt như vậy! Đậu xanh, lấy cái tay của người ra, đầu của A Dao nhà ta là để người muốn sờ là sờ sao?!!! Nhưng mà A Dao cười thật vui vẻ a..... Quác, dám nhéo mặt A Dao của ta, còn dám sờ ngực = =

Quách Phương bóp nát đá vụn trong tay, bên kia Tam sư tỷ cố ý dựa vào lòng Lục Dao cọ cọ cọ!

Lục Dao đỡ trán, Quách Phương ngốc, cả người lộ ra từ lúc nào rồi: “Tam sư tỷ, đừng đùa nữa!”

Tam sư tỷ cười xấu xa: “Nha nha, tiểu sư đệ ngươi đây là có nam nhân quên sư tỷ a, sư tỷ thật đau lòng mà. Để chữa cho trái tim bé bỏng của ta bị tổn thương, đến đây.....”

Vừa định đưa tay đẩy gáy Lục Dao xuống hôn thì nghe một tiếng gào to: “A Dao!!!!!!”

Lục Dao im lặng không nói, Tam sư tỷ buông y ra, phỉ áo: “Thì ra là một bình dấm chua, được rồi, tiểu sư đệ khỏi cần cảm ơn ta, ta đi trước một bước!”

Thấy Tam sư tỷ khinh công bay đi mất, vừa mới quay đầu qua thì đã bị Quách Phương ôm lấy, tay kia thì ra sức lau chùi môi y, Lục Dao buồn cười vừa định mở miệng đã bị hấn nắm lấy cằm hôn xuống!

Cảm thấy người đối diện hai mắt bừng lửa giận, đây là lần đầu tiên, Lục Dao nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng hôn đáp trả!

Tam Sinh Thụ – Minh Giáo

Dưới tàng cây Tam Sinh Thụ, Quách Phương cùng Lục Dao hôn nhau, tựa như thề hẹn điều gì.....

Cuối cùng cả hai lưu luyến tách ra, Quách Phương vui vẻ: “A Dao, A Dao.....”

Lục Dao cười nói: “Tại sao chạy tới đây? Vết thương còn đau không?”

Quách Phương đang cực kỳ hưng phấn, gật mạnh: “Không đau, không đau, chỉ cần A Dao không giận thì cái gì cũng tốt hết!”

“Ừm” Lục Dao gật gật, “Không đau thì tốt rồi! Vậy thì...Chúng ta trở về bắt đầu đi!”

“A? Bắt đầu gì cơ?” Quách Phương khó hiểu.

Lục Dao nhe răng cười với Quách Phương: “Thương ngươi!”

QAQ bây giờ ta nói còn đau có kịp không???????

Quách Phương lo sợ đi theo Lục Dao về phòng, không ngờ Lục Dao chỉ tắm xong rồi đi ngủ luôn, cũng không thèm nhìn hấn một cái!

Quách Phương không ngủ được, không phải nói là...khụ khụ, đương nhiên hấn sẽ không ngoan ngoãn để Lục Dao thượng, nhưng mà Lục Dao có thể chủ động đến hôn hôn hay gì gì cũng được mà a! Chẳng lẽ..... Quách Phương sờ soạn cơ thể mình, vẫn rất tốt mà, hay là = = A Dao không thích hình xăm của ta??? Hồi bữa mới thấy Quách Nghĩa tiền bối đổi hình xăm màu xanh, ừm, hay là mình cũng nên đổi hình xăm mới???

Hôm sau.

Lục Dao đã sớm rời giường thay quần áo mới: “Muốn đi dự hôn lễ của Tam sư tỷ với ta không?”

Quách Phương phun máu mũi, run rẩy chỉ vào y: “A Dao, ngươi, ngươi, ngươi mặc cái gì đây?” Nón che nửa đầu, đôi mắt hai màu như ẩn như hiện, cơ bụng với cơ ngực lộ ra không sót thứ gì, còn có hai hạt đậu đỏ.....”

Lục Dao lườm hấn một cái, trả lời: “Quần áo chứ gì, bộ Định Quốc của Minh Giáo!”

Set Định Quốc thềm thánh của Meo Giáo =)) Lộ ti lộ sịp đây =))

“Phụt.....” Quách Phương bỏ mình, nằm trong vũng máu kéo kéo y: “A Dao, cầu thay quần áo!”

Lục Dao không vui: “Tại sao chứ, đây là của Giáo chủ tự tay phát cho ta!”

“Nhưng mà, A Dao, ngươi mặc như vậy, ta, ta kiềm chế không nổi.....”

_____em là đường phân cách đã dự xong hôn lễ [ủa ủa ủa]_____

“A Dao.....”

“Hửm?”

“A Dao định sau này đi đâu?”

“Chưa biết!”

“Vây, vây A Dao.....” Quách Phương nuốt nước miếng, dè dặt hỏi: “Người, người đồng ý theo ta về Quân Sơn không?”

Cái Bang tổng đà nằm ở Động Đình Hồ, Quân Sơn Đảo.

Lục Dao tình tình nhìn hấn: “Giáo chủ nhà ta rất bảo bọc đệ tử!”

Quách Phương gật đầu: “Ta biết! Đã lĩnh giáo rồi!”

“Ừ!” Lục Dao tiếp tục nói: “Sư phụ ra rất dữ, cũng rất bảo bọc đệ tử!”

Quách Phương run một cái: “Ta biết, thật ra Giáo chủ với các người đều giống nhau.....”

“Sư huynh sư tỷ của ta đều bảo bọc sư đệ.....” Lục Dao nhìn Quách Phương: “Còn có đám tiểu sư muội!”

Quách Phương cười khổ: “Ta biết!” Thời gian ở Minh Giáo hấn đã sớm lĩnh giáo qua cái gì gọi là bảo bọc đệ tử!

Lục Dao chớp chớp mắt nhìn Quách Phương: “Thích ta rất phiền đó!”

Quách Phương nở nụ cười: “Thích người tại sao lại cảm thấy phiền chứ?! Chỉ là vẫn chưa cho bọn họ hiểu được rằng ta thích người nhiều thế nào mà thôi!”

Lục Dao nghiêng đầu: “Nếu người hứa sau này không làm ta đau nữa, ta sẽ theo người về Quân Sơn!”

“Phụt.....Khụ khụ.....” Quách Phương mở to mắt: “A Dao, người nói là, là cái kia đau???”

Lục Dao uỷ khuất: “Là lần đầu tiên a, rất đau đó!”

Quách Phương đau lòng, ôm Lục Dao vào ngực, hôn lên trán y: “A Dao, thật xin lỗi....”

Lục Dao vòng tay ôm lại hấn: “Ừm!”

Quách Phương tiếp tục tán tỉnh: “Tha lỗi cho ta được không?”

“.....Không được! Sư phụ nói, phải để ta làm công, dù sao ta vẫn muốn thượng người, người không được từ chối!”

= = “Không phải người mới nói từ nay về sau không được làm người đau sao? Tại sao giờ muốn phản công?”

Lục Dao chột chột cơ bụng hấn: “Ta có nói vậy sao?”

Quách Phương gật mạnh: “Có nói!!!”

“A.....” Lục Dao đưa tay vẽ vòng tròn quanh rốn Quách Phương: “Quên đi, dù gì ta cũng cảm thấy sư phụ với Bát sư huynh bọn họ làm công thật vất vả nha, hơn nữa sư công và Bát tẩu còn luôn đánh bọn họ.....”

Rồi ngẩng đầu hỏi: “Các người làm công không phải là đều thích bị ngược đó chứ? Lần trước Bát sư huynh bị Bát tẩu cột trên cây luyện trọng nỗ, cả người bị bắn đầy.....”

Quách Phương đang hiểu nhầm nghiêm trọng, hít sâu vài cái, nếu không phải đang ở bên ngoài chắc có lẽ hấn đã dè A Dao xuống ấy ấy.....

“Ê, tại sao người lại chảy máu mũi?” Lục Dao ghét bỏ.

“Ồ ừ” Quách Phương chùi chùi máu mũi, nghiêm túc: “Không có gì! Ừm, A Dao khi nào theo ta trở về a?”

Lục Dao nghĩ nghĩ: “Sao cũng được, dù gì cũng đang rảnh!”

Quách Phương vui vẻ: “Có nghĩa là bây giờ cũng được sao?”

Lục Dao gật đầu: “Được, chỉ là sợ người bị sư phụ ta đánh gãy chân!” Vỗ vỗ vai Quách Phương cảm thán: “Aizzz, sư phụ ta còn đang chờ xem ta thượng người đó!”

“.....”

Cuộc sống đầy tính phúc về sau của ta.....Hu hu hu, ta nên làm gì đây?

.Hết chính văn.



18. Chương 18: Phiên Ngoại 1 – [về Chọn Vợ]

~~~ Nhà trẻ Kiếm Tam ~~~

Trong lớp, hôm nay thầy Tú Tú vẫn xinh đẹp động lòng người dắt theo một đứa con nít bước vào lớp, thẳng nhóc trông quần áo cũ nát nhưng vẫn sạch sẽ!

“Chào các em!”

“Chào ~ thầy ~ ạ ~”

“Ừ, hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn mới, mọi người cùng vỗ tay chào đón bạn ấy nào”

“Da~~~~”

Trong tiếng vỗ tay lớp bốp, thầy Tú Tú dắt Quách Tiểu Phương lên bục giảng “Các em, chúng ta cùng nghe bạn mới giới thiệu được không nè?”

“Da~”

Tên nhóc đầu củ cải nhìn xuống dưới, một lúc sau Quách Tiểu Phương mới nhen ra một câu “Chào mọi người, tớ tên là Quách Tiểu Phương!”

\_\_\_\_\_ em là đường phân cách ấn tượng đầu tiên \_\_\_\_\_

Lý Nhị Cầu: Hừ, bày đặt cái gì, còn không đẹp trai bằng mình!

Quách Tiểu Phương: Tại sao cô bé áo đỏ cứ luôn tròng mình? Xem ra tính tình không tốt a!

Diệp Tiểu Kiếm: Ăn mặc rách nát a, hơn nữa luôn cau mày, trông còn hung dữ hơn Nhị Cầu!

Quách Tiểu Phương: Cô bé này thật đáng yêu, nhưng mà tại sao ăn uống liên tục vậy, nếu như lấy về làm vợ có nuôi nổi hay không đây?

Hoa Tiểu Kiêu: Ừm, không có khí chất như mình, cũng không đáng yêu như Mị Mị \*^o^\*!

Quách Tiểu Phương: Cô bé này trông có vẻ lạnh lùng, xem ra không thể ở chung a!

Đường Tiểu Tống: Nhóc này tuy là ăn mặc không đẹp, nhưng mà vẫn rất dễ nhìn, không biết tính cách thế nào, tan học có thể cùng cậu ấy đi chơi được không ta?

Quách Tiểu Phương: Cô bé này làm sao thế? Mang cái mặt nạ kỳ lạ không nói, từ nãy tới giờ trên mặt cũng không có chút biểu cảm, thật đáng sợ!

Khúc Tiểu Lương: Hừm hừm, một thằng nhóc Trung Nguyên gốc, tan học lấy cặp rắn gei\* hù dọa hần! (góc

là giáo cơ xà =)))

Quách Tiểu Phương: Còn cô bé này tại sao lại ăn mặc hở hang như vậy, trời ạ, cậu ấy còn nuôi rắn, còn có rết với bọ cạp...

Lục Tiểu Dao: Bạn mới này ăn mặc thật rách a, không biết hấn có chịu chơi chung với ta không? Hấn có ghét ta vì ta không phải người Trung không?

Quách Tiểu Phương: Cô bé này thật đáng yêu, hai mắt hai màu khác nhau rất đẹp, lại ăn nói nhỏ nhẹ điềm đạm, rất thích hợp làm vợ!

\_\_\_\_\_ em là đường phân cách quyền rũ vợ \_\_\_\_\_

Tan học, Quách Tiểu Phương chủ động đi tìm Lục Tiểu Dao nói chuyện: Xin chào, cậu tên gì a? Chúng ta cùng chơi với nhau được không?

Nhìn thấy bạn mới chào hỏi với mình, Lục Tiểu Dao vui vẻ nói: Chào, tớ tên là Lỗ Tiểu Hào\*, tớ #\*@#\*@.....

(em meo tên Lục Tiểu Dao mà phát âm không chuẩn thành Lỗ Tiểu Hào)

Được rồi, Quách Tiểu Phương ngây người, vợ tương lai nói gì mà hấn nghe không hiểu, giờ sao đây?

Nhìn Quách Tiểu Phương không nói lời nào, Lục Tiểu Dao cảm thấy trái tim tan vỡ, cậu cũng không muốn nói chuyện với tớ sao?

Nhìn thấy đôi mắt to xinh đẹp ngập nước, Quách Tiểu Phương hoàn hồn tự trách mình, tại sao lại để vợ đau lòng a! Vì thế Quách Tiểu Phương nắm bàn tay nhỏ bé của Lục Tiểu Dao: Ngoan, không khóc nha, chúng ta cùng nhau chơi!

Nhìn thấy đám tiểu bằng hữu cùng nhau vui vẻ chơi đùa, thầy Tú Tú vừa lòng gật gù: Ừm, Lục Tiểu Dao cũng kết bạn được rồi, thật tốt!

[Thầy Tú Tú: Ừm, Lục Tiểu Dao cũng có CP rồi, thật tốt!]

## 19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 – [về Thất Tình]

Quách Tiểu Phương thất tình, hai mắt hồng hồng chạy về nhà!

Quách papa trông thấy dáng vẻ buồn rầu của con, hỏi: “Bảo bối, làm sao vậy?”

Quách Tiểu Phương nức nở nói: “Con thất tình!”

“Phụt.....” Quách papa không nhịn được cười, thấy con mếu máo khóc lớn một hồi mới vội ho khan một tiếng hỏi: “Sao lại thế? Hôm trước không phải con vừa nói muốn kết hôn với một cô bé xinh đẹp tên Lục Tiểu Dao sao?”

Như đụng trúng nỗi đau, Quách Tiểu Phương rốt cuộc nhịn không được, oa một tiếng lại khóc: “Oa oa oa.....Lục Tiểu Dao không phải bé gái, cậu ấy giống con cũng có tiểu kê kê.....Oa oa oa.....”

“Phụt ha ha ha.....” Quách papa nhịn không nổi: “Ha ha ha đúng là hai cha con, giống y như ba nó ha ha ha.....”

Quách lão gia vừa về tới nhà liền thấy tiểu bảo bối nhà mình đang khóc tới tê tâm liệt phế, mà đại bảo bối của mình thì đang cười lăn lộn trên sofa -\_-||

Đi tới nhéo nhéo mặt con, hỏi: “Làm sao vậy?”

Quách Tiểu Phương khóc: “Oa oa oa oa.....Ba, papa cười con, oa oa oa vợ của con không có.....”

Quách papa vắt vẻo lăm mới ngừng cười, nằm úp sấp lại: “Ha ha ha.....Vợ à, em nói Quách Tiểu Phương không hổ là con của anh, giống y như anh.....”

Quách lão gia lườm một cái: “Kêu chồng!” Sau đó lại hỏi con rốt cuộc là làm sao. Sau khi nghe Quách Tiểu Phương nức nở nói xong, Quách lão gia chẳng biết nói gì luôn, nhóc này.....Azzz, không hổ là con của mình -\_-||

Thở dài, Quách lão gia an ủi Quách Tiểu Phương: “Ngoan nào, đừng khóc! Nói ba biết, con thích Lục Tiểu Dao không?”

Hai mắt hồng hồng, Quách Tiểu Phương gật đầu: “Thích, nhưng mà bọn Lý Nhị Cầu đều nói phải lấy nữ sinh, Lục Tiểu Dao cậu ấy.....”

Quách lão gia vỗ vỗ vai nhóc: “Thấy papa con không? Năm đó papa con mặc một bộ quần áo hồng nhạt, ba cũng tưởng papa con là con gái, nhưng cho dù sau này biết papa con là nam, ba vẫn lấy y, cho nên.....” Quách lão gia nhìn vợ mình cười cười: “Thích là thích, nam hay nữ đều không quan trọng!”

Lau lau hai mắt ửng đỏ, Quách Tiểu Phương tuy rằng không hiểu hoàn toàn lời ba nói, nhưng cũng biết được một điều đó là, nhóc vẫn có thể tiếp tục thích Lục Tiểu Dao!

Dưới ánh mắt thâm tình của Quách lão gia, Quách papa đỏ mặt ngạo kiều hừ một tiếng: “ ( ^ ) Hai cha con đều ngốc!”

## 20. Chương 20: Phiên Ngoại 3 – [về Kết Hôn]

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quách Tiểu Phương cùng Lục Tiểu Dao ngọt ngào mật mật trải qua một thời gian làm thanh mai trúc mã thiên chân vô tà, vô tư lự bên nhau suốt thời gian đi học. Mãi sau này, Quách Phương bắt mãi, thấy Vu Tiểu Thuần bị Hoa Tiểu Kiêu tha về nhà, nhìn nhìn lại thấy Lý Nhị Cầu dụ dỗ Diệp Tiểu Kiếm đi về, còn có Đường Tiểu Tống và Khúc Tiểu Lương mỗi ngày đi học rồi về nhà cùng nhau. Quách Tiểu Phương cong môi kéo Lục Tiểu Dao: Tiểu Dao, chúng ta cùng về nhà được không?

Lục Tiểu Dao khó hiểu: Nhưng mà nhà bọn mình khác đường nhau mà!

Quách Tiểu Phương nghĩ nghĩ một chút: Vậy thì về nhà tớ đi, ba ba tớ nấu cơm rất ngon! Còn ma ma tớ vẫn luôn muốn gặp cậu đó!

Lục Tiểu Dao lắc đầu xua đi thứ ăn hấp dẫn: Không cần, ba ba tớ không cho tớ đi chơi lung tung, ông nói nếu chạy loạn ông ấy sẽ không cần tớ nữa, sau đó đem đi cho Thánh Nữ làm mèo nuôi o>\_<>

Quách Tiểu Phương: Ba ba cậu sao có thể như vậy chứ!!

Lục Tiểu Dao: QAA Ừm.

Quách Tiểu Phương cảm giận: Rõ ràng chim to sẽ đáng yêu hơn! Nên nuôi chim!

Lục Tiểu Dao: Oa oa oa

(>\_<>

Mới không phải, chim to không đáng yêu chút nào, oa oa oa

Quách Tiểu Phương thấy mình chọc cho Lục Tiểu Dao khóc, vội vàng nói: Ngoan ngoan, Tiểu Dao không khóc a không khóc, tớ nói sai rồi, chim bụi không đáng yêu tí nào, Tiểu Dao mới là đáng yêu nhất! Không khóc nha, ngoan!

Lục Tiểu Dao nức nở: Tớ muốn về nhà!

Quách Tiểu Phương nghe vậy liền ân cần: Được rồi được rồi, tớ dắt cậu về nhà, không khóc nha, chúng ta đi!

\_\_\_\_\_ em là đường phân cách trên đường về nhà \_\_\_\_\_

Quách Tiểu Phương: Tiểu Dao, chừng nào cậu qua nhà tớ được a? Ma ma của tớ đều muốn gặp cậu!

Lục Tiểu Dao cúi đầu thì thầm: Nhưng mà mình không thể đi a!

Quách Tiểu Phương héo rũ: Tớ nói cậu đồng ý gả cho tớ, nhưng ma ma tớ lại không tin, vốn là tớ định dắt cậu về nhà cho ma ma xem!

Lục Tiểu Dao dỗ dành Quách Tiểu Phương: Chờ tớ lớn lên đi, nói ma ma cậu đừng nóng vội!

Quách Tiểu Phương: -\_-||| Hay là vậy đi, Tiểu Dao, bọn mình ngay bây giờ kết hôn đi!

Lục Tiểu Dao chớp chớp mắt: Nhưng không phải là lớn lên mới có thể kết hôn sao? Bọn mình làm sao kết hôn a?

Quách Tiểu Phương vui vẻ nói: Trước hết chúng mình kết hôn nhỏ trước, đợi tới lớn sẽ làm kết hôn lớn!

Lục Tiểu Dao hào hứng: Như thế nào là kết hôn nhỏ?

Quách Tiểu Phương khoa tay múa chân: Đầu tiên là trao đổi một cái, ừm, tín vật đính ước, sau đó hôn hôn một cái là được!

Lục Tiểu Dao nghe vậy, nghĩ cũng không phiền phức lắm, bắt đầu tìm lục lọi đính ước, một lát sau lấy ra một quả táo: Cái này được không?

Quách Tiểu Phương cũng tìm được một viên kẹo, gật gật đầu: Có lẽ được! Đến, chúng ta trao đổi, ưm, như vậy là được rồi, tốt lắm, rồi đến hôn hôn!

Thế là hai cái miệng nhỏ tràn đầy mùi sữa dán vào nhau!

[Hử? Người hỏi tại sao lại là mùi sữa? A, nhà trẻ thì chiều nào cũng phát cho mỗi bé một túi sữa dinh dưỡng! Hương vị ngon lắm, muốn một túi hay không?]Mới bé tí mà đã.....=))))))))))))))

Dự là đám cưới tương lai như này:3



Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-truyen-ngan-cua-cai-minh-va-dong-bon>